

Školák 9. tř.

A léto přichází!

A je to tady! Přichází léto a s ním konec školního roku. Pro někoho to byl obyčejný a nudný školní rok. Ale pro nás, žáky deváté třídy, to byl rok plný učení, příprav na přijímačky a pohovory, rok plný stresu, štěstí a smutku. Zatímco někteří oslavovali úspěch, jiní podávali odvolání. Ale ať už tak nebo tak, všichni jsme se dostali na školu, na kterou jsme chtěli jít. Teď ke konci školního roku si děláme starosti jen s posledním dnem školního roku. Kdo s kým půjde ve dvojici, jestli budeme mít balonky nebo lampiony, jakou barvu budou mít šerpy. Byl to poslední rok tady a myslím, že jsme si ho užili. S naší třídou byla vždycky legrace, vždycky jsme si uměli všechno užít. Jsme dobrá parta skvělých lidí. Mrzí mě, že se musíme rozejít. Ale tady cesta nekončí. Musíme jít dál.

Denisa Třísková

9. dubna 2003

Po prázdninách nastoupím na Tauferovu střední odbornou školu veterinární v Kroměříži. Do budoucna bych chtěla studovat na Veterinářské a farmaceutické univerzitě v Brně. Mezi mé záliby patří především jízda na koni, ale i práce se zvířaty, kreslení a čtení.

„Život je čekání na to, kdy se sny změni ve skutečnost.“ (Victor Hugo)

Daniel Lopusanský

30. listopadu 2002

V září nastupuji do školy ŠKODA AUTO a.s., Střední odborné učiliště strojírenské na obor Mechatronik IT. Ještě netuším, jak to se mnou bude vypadat po střední škole, to je na mě moc daleká budoucnost.

Mezi mé koníčky patří skateboarding a skauting.

„Zatímco ztácíme svůj čas váháním a odkládáním, život utíká.“ (Seneca)

Kateřina Špytková

20. března 2003

Po odchodu ze Základní školy v Dolním Bousově půjdu na Gymnázium Dr. Josefa Pekaře.

Do budoucna plánuji jít na vysokou školu a cestovat.

Ráda čtu, lyžuju a plavu a od svých šesti let se věnuji Takewon-du.

„Naučte se pravidlům, abyste je mohli správně porušovat.“ (Dalajláma)

Martin Beck

1. května 2003

Od 1. září nastupuji na SOŠ a SOU v Horkách nad Jizerou na obor Kuchař – Číšník.

Chtěl bych být kuchařem. Mé zájmy jsou vaření, PC, fotbal.

„Žijete jenom jednou. Tak by to měla být zábava.“ (Coco Channel)

Klára Oudrnická

5. března 2003

Ze Základní školy v Dolním Bousově odcházím na Střední průmyslovou školu v Mladé Boleslavi, obor strojírenství. Dále bych nejspíše chtěla studovat na vysoké škole.

Nejraději ze všech sportů mám zimní sporty.

Odmala jezdím na lyžích a už třetím rokem jezdím na snowboardu. Občas také chodím na běžky.

„Pokud chcete být nenahraditelní, musíte být odlišní.“ (Coco Chanel)

Jan Merva

13. prosince 2002

V září nastupuji na Střední průmyslovou školu v Mladé Boleslavi, vybral jsem si obor Informační technologie. Do budoucna zatím nemám představu, co bych chtěl dělat.

Mezi mé záliby patří určitě sport, fotbal, hraní na počítači a koukání na televizi.

To je takové běžné asi u všech. Ale nebráním se novým věcem.

„Žij přítomností, sni o budoucnosti, uč se minulostí.“

Monika Šemberová

19. září 2002

Půjdu studovat na Střední odbornou školu a Střední odborné učiliště Horky nad Jizerou, obor kuchař - číšník. Po ukončení učiliště bych se ráda věnovala svému oboru.

Mé koníčky jsou vaření, jízda na kole, fotografování.

„Někdy prostě všechno není tak, jak bychom si přáli.“

Jaroslav Plocek

21. května 2002

Dostal jsem se na Střední odbornou školu a Střední odborné učiliště Nymburk, obor strojní mechanik. Po ukončení studia bych se rád dostal na pozici strojířvece.

Moje záliby jsou rybaření a vlaky.

„Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede.“ (Artur C. Clarke)

Simona Ružanská

9. března 2003

Budu studovat na Obchodní akademii, VOŠ ekonomické a jazykové škole v Mladé Boleslavi.
Do budoucna nemám žádné představy, čím budu a jestli budu studovat na vysoké škole.
Mezi moje záliby patří čtení, hraní florbalu, plavání.

*„Tajemství úspěchu v životě není dělat, co se nám líbí, ale nalézt zalíbení v tom, co děláme.“
(Thomas Alva Edison)*

Tomáš Kodrik

12. ledna 2003

Po odchodu ze Základní školy v Dolním Bousově pokračuji na Střední průmyslovou školu v Mladé Boleslavi, obor strojírenství. Do budoucna zatím moc nepřemýšlím.
Mezi mé záliby patří sport, kreslení, rád jezdím na skateboardu a rád běhám.

„Udělat věc, které se bojíme, je první krok k úspěchu“ (Mahátma Gándhí)

Lucie Knoblochová

1. listopadu 2002

Vybrala jsem si Střední zdravotnickou a Vyšší odbornou školu zdravotnickou v Mladé Boleslavi, obor zdravotní asistent. Až vystuduji střední školu, chtěla bych dále pokračovat na Vyšší odborné škole. Po vystudování školy bych se chtěla stát sestrou na dětském oddělení.
Mezi moje záliby patří hra na kytaru. Mám ráda zvířata.

“Všechny zápasy v životě nás mají něčemu naučit. Dokonce i ty, co prohrájeme.”

Tomáš Bubela

26. listopadu 2002

V září nastupuji na Střední školu rybářskou a vodohospodářskou Jakuba Krčína v Třebni, obor rybář. Mezi mé záliby patří rybaření a florbal.

„Život je čekání na to, kdy se sny splní ve skutečnost.“ (Victor Hugo)

Lukáš Semecký

10. prosince 2002

Vybral jsem si Střední průmyslovou školu v Mladé Boleslavi, obor management a provoz silniční dopravy. Po škole bych chtěl pracovat v zemědělství.

Mezi mé zájmy patří hasičský sport.

“Chceš-li být opravdu úspěšný a šťastný, musíš udělat to, co tě doopravdy baví.” (Walt Disney)

Kateřina Orlická

3. července 2002

Od září budu studovat na Integrované střední škole na Karmeli v Mladé Boleslavi, obor cukrář.

Po dokončení školy nevím, co budu dělat.

Mezi mé koníčky patří pečení, jízda na koni, kreslení, jízda na kole a hasičský sport.

“Život se nepíše, život se žije.” (Josef Čapek)

Nicole Kačurová

22. února 2003

Příští rok nastoupím na Gymnázium Jana Keplera v Praze.

Má volba padla na gymnázium, protože chci dál pokračovat na vysoké škole. V budoucnu bych chtěla být buď molekulárním biologem, nebo teoretickým fyzikem.

Mezi mé záliby patří kreslení, plavání a běh. Ve škole mě nejvíc baví přírodopis, chemie a fyzika.

„Logika vás dostane z bodu A do bodu B. Představitivost vás dostane kamkoliv.“ (Albert Einstein)

Jan Janoušek

7. dubna 2002

V září nastupuji na SOŠ a SOU v Mladé Boleslavi. Vybral jsem si obor mechanizace a služby.

Mezi mé koníčky patří box a kreslení, oboje dělám moc rád.

„Šampioni nevznikají v posilovnách.

Šampioni vznikají z něčeho, co mají hluboko v sobě – z touhy, snu a vize.“ (Muhammad Ali)

Eva Štěpánová

20. května 2003

Od příštího školního roku nastoupím na Střední odborné učiliště kadeřnické, Karlínské náměstí v Praze. Po vyučení plánuji nástavbu s maturitou.

Do budoucna si plánuji otevřít své kadeřnictví s malou cukrárnou.

Baví mě péct, vařit, ráda dělám rukama, baví mě vytvářet a malovat a už od svých devíti let se věnuji sportovnímu šermu.

„Hra je jeden z nejefektivnějších způsobů, jak zjednodušit život. Přesně to jsme dělali jako děti, ale v dospělosti jsme si hrát zapomněli.“ (Albert Einstein)

Libor Kverek

4. srpna 2003

Od září začínám studovat na ŠKODA AUTO a.s., Střední odborné učiliště strojírenské v Mladé Boleslavi, obor mechanik seřizovač.

Do budoucna bych chtěl úspěšně vystudovat a věnovat se práci s počítačem.

Mé záliby jsou tenis, počítače a sport všeobecně.

„Co tě nezabije, to tě posílí.“

Lucie Hercíková

17. ledna 2003

Budu studovat na Obchodní akademii, Vyšší odborné škole ekonomické a jazykové škole, obor Ekonomické lyceum. Jednou bych se chtěla stát speciálním pedagogem, nebo dětským psychologem. Ráda bych trénovala děti.

Mezi mé zájmy patří sportovní aktivity. Baví mě i vaření a kosmetika.

„Na konci vždy vše dobře dopadne. A jestli to dobře nedopadlo, tak to potom ještě není konec.“
(John Lennon)

Patrik Nosek

24. května 2003

Jako střední školu jsem si vybral Obchodní akademii, Vyšší odbornou školu ekonomickou a jazykovou. Půjdu studovat obor Ekonomické lyceum.

Po ukončení střední školy bych rád šel na vysokou školu, ale zatím nevím, jaké povolání bych chtěl nakonec dělat.

Mým zájmem je hlavně fotbal, ale baví mě i posilování.

„Nejdůležitější není vyhrát, ale nikdy se nevzdát.“

Denisa Řezáčová

11. listopadu 2002

Od září budu navštěvovat boleslavskou soukromou střední školu a základní školu s.r.o., obor kadeřník. Budoucnost? Zatím nevím.

Mezi mé koníčky patří převážně kreslení, kreativní tvorba a čtení. Kreslím už odmala, ale aktivně jsem se mu začala věnovat před třemi roky.

„Žij svůj život. Poslouchej svou hudbu příliš nahlas, buďte tak blázniví a odlišní, jak chcete. Vždy mějte na paměti, že nejste sami.“ (Andrew Biersack)

David Dlask

9. března 2003

V září nastupuji na Střední odborné učiliště Škoda auto v Mladé Boleslavi na obor karosář.

Po ukončení studia bych chtěl pracovat ve Škodovce.

Moje záliby jsou fotbal a sledování hokeje.

„V životě nikdy nic nevyhraješ, pokud nepřekonáš překážky, na které narazíš. Neobcházej je, překonej je.“ (Cristiano Ronaldo)

Kamila Kučerová

17. června 2002

Půjdu studovat na Integrovanou střední školu v Mladé Boleslavi na Karmeli, obor cukrář.

Po dokončení učiliště bych si chtěla udělat maturitu.

Až vystuduji, chtěla bych si otevřít malou cukrárnu, kde by se pekly domácí dorty a zákusky. Mé koníčky jsou pečení, jízda na skateboardu a na kole, taky ráda čtu fantasy nebo detektivky, baví mě psaní různých povídek nebo příběhů.

„Když uvidíš dveře s příležitostí, neklepej na ně, rozkopni je, usměj se, a představ se.“

Matěj Nechánský

10. března 2003

Mým přáním bylo dostat se na školu SOŠ a SOU Horky nad Jizerou, obor kuchař-číšník, kam jsem se opravdu dostal. V budoucnosti bych si chtěl po vyučení udělat nástavbu v oboru gastronomie.

Mými zálibami jsou airsoft, sledování filmů a seriálů a hraní počítačových her, z nichž moje nejoblíbenější je jednoznačně Zaklínač.

„Necítit bolest neznamená necítit už nic; každá z našich radostí je smlouva s ďáblem.“
(Charles Bukowski)

Tomáš Novák

17. března 2003

Od 1. září jdu studovat na Střední průmyslovou školu v Mladé Boleslavi, obor Informační technologie.

Do budoucna bych si chtěl udělat maturitu a věnovat se počítačům.

Mé záliby jsou fotbal i jiné sporty a hraní počítačových her.

“Je lepší zemřít pro něco, než žít pro nic.” (Cornell Woolrich)

Jak budou na školu vzpomínat...

Simona Ružanská

Na školu budu vzpomínat jen v dobrém. Budu vzpomínat na naši třídní učitelku z prvního stupně, paní učitelku Nocarovou. Ty nejlepší roky jsme ale zažili hlavně na druhém stupni. Budu vzpomínat na učitele, kteří nás učili, ale hlavně budu vzpomínat na paní učitelku Jaroslavu Konývkovou, která nás měla čtyři roky a vydržela to s námi až do konce. Taky mi bude chybět moje třída a ostatní přátelé. Snad nejvíc budu vzpomínat na Honzu Mervu, Honzu Janouška, Patrika Noska a Lucii Hercíkovou. Spolu jsme zažili hlavně to dobré. Smáli jsme se každý den a doufám, že se budeme smát i nadále. Také mi bude chybět Denisa Řezáčová, se kterou jsem si rozuměla víc jak s nikým jiným. Chováme se k sobě jako sestry. A doufám, že se s těmito lidmi budu scházet i nadále. Všichni mi budou hrozně moc chybět. Mám vás ráda, lidi!

Tomáš Novák

Na naši školu budu myslet pozitivně, myslím si, že nás toho do života hodně naučila. Na téhle škole jsem našel mnoho kamarádů, kteří mi v některých věcech hodně pomohli. Opravdu těch devět let uteklo neskutečným způsobem. Vůbec se mi nechce opustit tuto třídu, ale život běží dál, život se bohužel nedá zastavit, takže mě opět čeká nová třída, nová škola a učitelé. Když budu mít volno ze školy, budu občas chodit základku navštěvovat. Někteří učitelé mi budou chybět, ale ne všichni, většinou ti, kteří mě učili při hodinách.

Jan Merva

Na naši školu budu vzpomínat určitě v dobrém. Jsem hrozně rád, že jsem chodil zrovna sem. Našel jsem tu spoustu kamarádů, získal spoustu zkušeností, spoustu vědomostí. Chodím sem devět let, to je skoro celý můj život. Bude to těžké si zvyknout na nové prostředí a na jiný způsob učení a celkově na novou školu. Bude se mi stýskat i po některých učitelích, hlavně po mé paní učitelce třídní. Ta se nás vždycky zastala a stála na naší straně. Devět let je dlouhá doba. Po devíti letech jsme jako třída jeden velký celek, který drží spolu. Nejvíce se mi bude stýskat po mých kámoších a po mé partě. Doufám, že se s nimi budu vídat i nadále.

Tomáš Kodrik

Děkujeme všem pánům učitelům a paním učitelkám za to, že s námi měli trpělivost. Toto se nám vrylo do paměti, a proto budeme vzpomínat jako na takovou pomocnou ruku, která nás vždy podržela, když jsme to potřebovali. Hlavně paní učitelka Konývková, která s námi držela až do konce, za což jsme jí moc vděční. Na školu budeme vzpomínat jako na náš druhý domov, kde jsme se vždy setkali s našimi přáteli, s kterými jsme zažili ty nejkrásnější zážitky. Jako malí jsme se sem těšili a jako „velcí“ už odtud chceme rychle vypadnout, i když si ani neuvědomujeme, že to, co jsme tady prožili a s kým jsme to prožili, se nám nevrátí. Moje největší zážitky mám s Danielem Lopušanským a s Tomášem Bubelou, s kterými jsem prožil své nejlepší tři roky ve škole. Naše příhody se spolužáky nám nikdo nevezme a budeme je mít navždy v srdci.

Klára Oudrnická

Všechno to začalo první třídou, kdy jsme jako malí ustrašení žáci usedli do školních lavic spolu s naší třídní učitelkou paní Nocarovou. V první třídě jsem seděla se Simčou Ružanskou. Zezačátku se nikdo s nikým moc nebavil, ale postupem času jsme se začali poznávat mezi sebou a pomalu se z nás stávali ti, kteří spolu budou devět let ve stejné třídě jako spolužáci. Spolužáci odcházeli a zároveň přicházeli noví. Z 32 žáků nás teď v devátém ročníku ve školních lavicích sedí jen 25. Když si vzpomenu na příchod na druhý stupeň, vím, že jsme byli vyklepaní víc než v první třídě. Kolem nás jen starší a vlastně i ti, které jsme vůbec neznali. Byli jsme zas ti nejmladší. Zezačátku se nám nikomu moc nechtělo k nové třídní paní Konývkové, jelikož jsme ji znali a vlastně možná i jen slyšeli, když nějaká třída zlobila. Ale teď na konci deváté třídy víme, že jsme si lepší paní učitelku přát ani nemohli! Všichni jsme zvládli úspěšně přijímačky a všichni někam odcházíme, ať už na střední školy nebo učiliště. No a je to tady, konec všeho trápení s učením na základní škole a přichází další trápení, ale i zábava na středních školách. Děkuju všem učitelkám i učitelům za skvělou přípravu na střední školu. Mějte se tu pěkně a také vám přeji pevné nervy, protože vím, že s námi to taky nebylo jednoduché.

Jaroslav Plocek

Na základní školu budu vzpomínat velmi rád. Hlavně na kamarády a na učitele, kteří měli tu sílu a odhodlanost dovést nás až do deváté třídy, i když jsme nebyli zrovna ukázková třída a neměli to s námi vůbec lehké. Na kamarády budu vzpomínat hlavně se zábavnými vzpomínkami z výletu, ale i ze třídy, na naše hlášky a na další „blbosti“ při hodinách. Také budu určitě vzpomínat na naši třídní učitelku, která s námi měla tolik starostí a přesto to s námi vydržela až do deváté třídy. Na základní škole bylo mnoho zábavných zážitků a doufám, že hodně zábavných zážitků bude i na další škole.

Lucie Hercíková

Nejkrásnějším rokem byl ten poslední. I když jsme měli nervy na uzdě, přátelství v naší třídě bylo nejlepší za celé působení ve škole. Byli jsme skoro jako rodina. Rodina, která drží pohromadě. Bez výjimky mi budou chybět úplně všichni. Když jsem toto psala, rozhlížela jsem se po celé třídě a říkala si, jak to rychle uteklo. Nejvíce mi bude chybět naše pětičlenná parta. Zážitky, co jsme společně prožili, jsou nepopsatelné a nezapomenutelné. Budu vzpomínat určitě i na paní učitelky a pány učitele. Ať to jsou chvíle při testu, nebo vtipné okamžiky v hodinách.

Denisa Řezáčová

Na naši školu budu vzpomínat jen v dobrém. Zažili jsme spousty zábavy jak na exkurzích, tak na vtipných hodinách pana učitele Sedláčka, nebo na hodinách naší třídní paní učitelky Konývkové. Sem tam se v naší třídě vedly různé spory. S většinou spolužáků se budu vídat i nadále. Hodně lidí ze školy mi bude chybět, ale někoho se ráda zbavím. Jen tak nezapomenu na naši třídu a na naše učitele, kteří to tu s námi vydrželi těch pár let. Třídní výlety...na těch byla a je vždy největší „sranda.“ Ať už na pochodáku, nebo jen když jsme leželi na chatce. Bude mi to tady chybět a budu na vše vzpomínat s úsměvem.

Martin Beck

Až vyjdu ze školy, budu vzpomínat na učitele a paní učitelky, se kterými byla vždy zábava. Nikdy nezapomenu na naši partu, s kterou to táhneme už od prvního stupně. Nejlepší byly třídní výlety, na kterých byla zábava od rána do večera.

Kamila Kučerová

Na školu budu vzpomínat velmi často. Budu vzpomínat na učitele, na kamarády, na lidi, které jsem jen tak letmo potkala na chodbě, kteří mě pozdravili a já jsem nevěděla, kdo to je. Až budu psát jednu písničku za druhou, vzpomenu si na paní učitelku Mendlíkovou, jak nám vždy odložila písničku a vyhověla nám, když jsme toho měli nad hlavu. Taky na pana učitele Kužela a na jeho zápisy. Každého učitele jsme se naučili vnímat jinak. Věděli jsme, co si u koho můžeme dovolit. Věděli jsme, že paní učitelka Budínová nám testy neodkládá, ale že nám ještě před písničkou vše zopakuje. Paní učitelka je prostě boží, nevím proč, ale sála z ní optimismus a dokáže se všemu zasmát, dokáže do hodiny vmísit legraci, když nám vypráví o příhodách které se jí staly a které většinou souvisí s fyzikou, vždy to tak líp pochopíme. Snaží se nám vždy se vším pomoci, i když se to netýká hodiny fyziky. Věděli jsme i to, že u pana učitele Sedláčka musí být klid, jinak jsme slyšeli větu, kterou o hodině chemie nechcete slyšet „Všechno z lavic“, potom vám už nikdo nepomůže. Nemůžu zapomenout na člověka, bez kterého bych tady teď nebyla. Paní učitelka Nocarová. Připadalo mi, že nás paní učitelka brala vždy za starší než jsme byli, to, co dělaly děti na druhém stupni, my dělali taky,

možná proto jsme takoví, jací jsme. Na koho ale budu vzpomínat nejvíce, je paní učitelka Konývková. Pamatuji si, že jsme v šesté třídě měli mít za třídní paní učitelku Němečkovou, najednou jsme se ale dozvěděli, že je těhotná, pak přišla zpráva, že naše nová třídní je paní učitelka Konývková. Byli jsme prvně zmatení a nevěděli jsme, co je na tom pravdy. Ale ona to pravda byla, paní učitelku Konývkovou jsme znali z páté třídy, kde nás učila pracovní činnosti, takže nám to bylo jedno. Na druhém stupni bylo vše jinak, ale paní učitelka nám vše vysvětlila, jak to tu chodí a další spoustu věcí. Zanedlouho jsme poznali, že paní učitelka je bezva. Hodně se slychalo šestka tohle, šestka tamto. Takhle se to táhlo až do devítky a paní učitelku to asi mrzelo. Ale paní učitelka to s námi nevzdala a dovedla nás až do deváté třídy. Nejvíce budu vzpomínat na naši třídu. Na naši třídu super lidí, se kterými byla vždy „srandá“ a vše si dokázali užít. Ale úplně nejvíce budu vzpomínat na svoje kamarády. Na Evu, se kterou jsem se hodně skamarádila na prvním stupni. Na Moniku, kterou znám od školky. A na Lucku. S Luckou jsem se skamarádila až v sedmé třídě. Budu vzpomínat na těch úžasných devět let tady.

Libor Kverek

Začalo to prvním dnem, tím nejdůležitějším. Všichni jsme byli tak malí a tiše seděli na svých malých židličkách. Nikdo nevěděl, co se bude dít. Když jsme spatřili naši novou paní učitelku, myslím, že nervozita stoupla ještě víc. Třídní učitelka byla na pohled velice milá, ale i přesto jsme z ní měli všichni strach. Ale tahle paní učitelka nás naučila spoustu věcí a hlavně tu nejdůležitější, a to, jak se máme k sobě navzájem chovat. Každým rokem jsme byli starší, rozumnější, chytřejší a lépe jsme se k sobě navzájem chovali. Pak přišel další level v našem životě. Druhý stupeň. Přibýlo více předmětů, těžší učivo, pár nových spolužáků, a hlavně jsme dostali novou třídní učitelku. Už jsme ale neměli takový strach jako v první třídě. Naše paní učitelka byla nejlepší, jakou jsme si mohli přát, myslím, že jsme si ji ani nezasloužili. Celé ty čtyři roky při nás stála, pomáhala nám a tahala nás ze všech možných problémů.

Matěj Nechánský

Bylo to prvním dnem, kdy jsem nastoupil na tuto školu. Vzpomínat budu převážně v dobrém, ale najdou se i špatné chvíle, na které v dobrém vzpomínat nemůžu. Avšak jsem rád, že tyhle chvíle přišly. Nebýt jich, tak nejsem takový, jaký jsem. Budu vzpomínat hodně na naši paní učitelku, se kterou jsem si sice ne vždycky sedl, ale vždy se za nás postavila a bránila nás. Velmi dobře budu také vzpomínat na naši třídu, na ten kolektiv, a upřímně, když koukám na ostatní třídy, tak si říkám, že máme oproti ostatním skvělou třídu a dokážeme mnohem víc fungovat jako kolektiv.

Monika Šemberová

Devět let na této škole, zažila jsem tu mnoho hezkých i nehezkých zážitků, ráda budu vzpomínat na mé kamarády a na vše, co jsem tu s nimi prožila. Ráda budu vzpomínat na chvílky, kdy jsme s kamarádkami promluvily celé hodiny. Ráda budu také vzpomínat na pana učitele Sedláčka a jeho smysl pro humor v hodinách chemie. Ráda budu také vzpomínat na paní učitelku Konývkovou, která to s námi nevzdávala a která nás dovedla až do deváté třídy.

Lucie Knoblochová

Na školu budu vzpomínat v dobrém. I když se mi sem někdy chodit nechtělo, tak jsem tu zažila plno zážitků, na které nikdy nezapomenu. Za těch devět let jsem si tu našla plno kamarádů a kamarádek, kteří jsou s vámi v dobrém i ve zlém. Je to hrůza, když si vzpomenu, jak jsme natěšeně nastupovali do první třídy a mávnutím ruky je devět let za námi. A jak budu vzpomínat na přátele? Na kamarády budu vzpomínat v dobrém. I když jsem si se všemi nepadla do noty, nemůžu říct, že bych je neměla ráda a nepomohla bych jim. A co učitelé? Na všechny budu vzpomínat v dobrém, hlavně na naši paní učitelku třídní. Opravdu jí obdivuju za ty nervy, co s námi měla a i přesto nás má ráda. Když jsme pokazili testy, roztrhala je, abychom neměli špatné známky, když jsme něco potřebovali, vyslechla nás. Nejvíce na ní obdivuji to, že s námi má trpělivost a má nás stále ráda.

Patrik Nosek

Myslím si, že na naši třídu ze základní školy budu vzpomínat rád a často. Za těch devět společných let jsme prožili spoustu zážitků, většinu veselých, ale někdy i nějaké nemilé věci. Nejvíce mi bude chybět naše pětičlenná parta, protože se už nebudeme mít čas ani možnost tolik vídat. Také budu vzpomínat na některé učitele, na jejich vtipné hlášky, ale i na přestávky, kdy na nás z chodby křičeli, ať nesedíme na lavici. Celkově na tuhle školu budu vzpomínat určitě v dobrém a děkuji za těch devět skvělých let.

Denisa Třísková

Naši třídu by každý mohl popsat jinak. Často nám učitelé říkají, že jsme neukáznění nebo nás přirovnávají ke stádu divokých zvířat. No jo, ale ona ta vosa, co létá po třídě, je zajímavější. Popravdě na svoji třídu nebudu vzpomínat ve zlém, ale ani v dobrém. Užila jsem si spoustu zábavy i hádek. Sice s naší třídou nejsem od první třídy, ale přirostli mi k srdci. Naše hlášky o hodinách nebo „průsery“, ke kterým se nikdo nechce přiznat. Pak jsou tu ty průsery, které nelze přehlédnout, jako třeba urvané topení. I když si spousta lidí myslí, že držíme spolu a jsme skvělá třída, tak tomu tak je až poslední dva roky. Když nás paní učitelka Nocarová odevzdala na druhý stupeň paní učitelce Konývkové, tak s námi měla co dělat. Měla velice pevné nervy a já, určitě i ostatní, jí za to nemůžeme dostatečně poděkovat. Trápila se s námi, ale měla s námi trpělivost. Také nezapomenu na vtipné hodiny chemie pana učitele Sedláčka, který i když byl přísný, věděl co říct, aby odlehčil situaci. Při hodinách přírodopisu s panem učitelem Kopeckým byla vtipná jeho přirovnání. Aby nám vysvětlil látku v našem jazyce, tak ji přirovnával k věcem ze života, anebo nám pustil zajímavá videa.(biomasa) Těžko se mi bude loučit s robotem, kterého jsme stavěli o hodinách fyziky. Všichni se divili, proč máme takový vztah k robotovi. No, stavěli jsme ho od začátku do konce. Pak nám hodně času zabralo programování. Ten robot byl jako naše dítě. Hodiny matematiky byly snad nejtíšší hodiny vůbec. Nikdo si nedovolil kecat. Paní učitelka Konývková byla přísná, ale srandy jsme si s ní užili hodně. I přes všechny trable a problémy budu vzpomínat v dobrém. Po učitelích se mi bude také stýskat. Nejvíce po naší paní učitelce třídní, paní učitelce Konývkové. Letos je to také její poslední rok, takže jsme se snažili jí ho co nejvíce zpříjemnit. Snad se to povedlo.

Daniel Lopusanský

Nezastavitelně se blíží konec školního roku, prázdniny a přestoupení na střední. I když si to ještě neuvědomuji, tak se toho změní mnoho. Počínaje každodenním dojížděním, přes nové spolužáky až k úplné změně životního stylu. Zprvu budu nejspíše srovnávat vše, co potkám, například rozdíl malé bousovské školy se dvěma schodišti, kde se v podstatě není kde ztratit, a proti tomu střední odborné učiliště Škoda auto s tak spleťtým systémem chodeb a schodů, že se můžete ztratit i při cestě na záchod. Malé městečko oproti obřímú městu zahlcenému lidmi. Prostě toho je hodně, ale na

zážitky prožité tady nezapomenu. Například „hovadiny“, které vyústily v neuvěřitelné příběhy s Tomem Kodrikem a Tomášem Bubelou. Nebo koukání na teorii velkého třesku za účelem zdokonalení anglického jazyka s paní učitelkou Dajčovou. Nebo na (jak si sám říká) strejdu – pana učitele Sedláčka. Nebo nepřekonatelná věta od paní učitelky Kuželové: „Já bych vám ráda pustila písničky, ale ono to nemá přípoj.“ Myslím, že tak jak nyní vzpomínáme na staré dobré časy ve školce, tak budeme vzpomínat na staré dobré časy na základce.

Lukáš Semecký

Na školu budu vzpomínat v dobrém. Hlavně na všelijaké výlety, exkurze a jiné zajímavé aktivity. Ale stejně si budu nejmíc pamatovat „lyžák.“ Nejen že jsme si zalyžovali, ale té srandy! Nejmíc z třídy budu vzpomínat na Toma, jasně že na Nováka. I jiné výlety - jako Lidice. I ty mi utkvěly v paměti. A z učitelů? To budu vzpomínat na všechny. I přesto, že se mi to tady docela líbilo, nechtěl bych tu zůstat, a proto se těším na Průmyslovou školu v Mladé Boleslavi, kam jsem se dostal.

Eva Štěpánová

Vše má svůj začátek i svůj konec, naše škola také. V mém vše začalo roku 2009 a trvá až doposud, do roku 2018. Na prvním stupni jsem se toho naučila spoustu, našla jsem si pár kamarádů a zjistila jsem, kdo je pravý kamarád a kdo je nejlepší kamarád. Přejchod na druhý stupeň byl však lepší. Dostali jsme skvělou třídní učitelku, paní Konývkovou. Konečně nás učil i nějaký učitel. Nejvíce jsem se asi těšila na Sedláčka, ale i Kužel se ukázal jako vtipný učitel, který si nenechá nic líbit. Nejvíce budu asi vzpomínat na to, jak jsme si sami chodili v jeho hodinách odesílat poznámky. V sedmé třídě jsme dostali nového učitele, pana učitele Kopeckého, který nejspíš ze začátku nevěděl, co od nás může čekat, ale později se uvolnil, zvykl si na nás a dnes už ví, co může čekat. S druhým stupněm přišlo i více učení, zkoušení a testů. Nejhorší ze všeho byly slepé mapy. I dnes si pamatuji své dohady s panem učitelem Kuželem, kdy jsem se hádala o každý centimetr, abych dostala lepší známku. Ze začátku jsme se trochu báli paní učitelky Mendlíkové, která nás vždy zklidnila, měla na to své metody. Dnes už se jí nebojíme, víme, že je to super

učitelka. Vzpomínat budu i na paní učitelku Nocarovou, na to, jak jsme jeli na výlet a ona si spletla vlak a my nastoupili do jiného i přesto, že jsme jí to říkali. Ale to není jediná vzpomínka na ni, kterou si uchovám v hlavě. Určitě si někdy vzpomenu, jak se Klárka chtěla napít, ale pití jí vystříklo do obličeje a celou ji polilo. Budu vzpomínat i na náš lyžařský výcvik, na to, jak jsem učitelům podsunula nápad, že bychom mohli běhat v lyžařských botách do kopečka. Zprvu jim to připadalo hloupé, ale nakonec to zařadili do seznamu disciplín. Už vím, že to nebyl dobrý nápad. Také budu vzpomínat na náš doposud nejlepší třídní výlet. Jeli jsme do Žďáru nad Sázavou a sami jsme si v chatkách vařili. Jídlo dopadlo nad očekávání a ukázalo se, že ač je Matěj trochu nepořádný, umí výborně vařit. Tímto chci poděkovat celé mé třídě, učitelům a naší skvělé třídě. Neměli to se mnou vždy jednoduché. Například, když jsem vymyslela, že místo skoku do dálky budeme skákat hlavou do písku. Všichni se smáli a mně, i když jsem to nechtěla udělat, se to povedlo.

Děkuji za úžasných devět let na této škole.

David Dlask

Na všechno budu vzpomínat v dobrém. Nejvíce budu vzpomínat na paní učitelku Konývkovou, jakou se mnou měla trpělivost, i když jsem ji někdy opravdu moc štvál. Na její hodiny matematiky, kdy jsem vůbec nechápal, o co jde, ale dělal, že všemu rozumím. Potom budu vzpomínat na paní učitelku Mendlíkovou, která se mnou měla taky hodně nervů. Nejlepší s ní byly hodiny německého jazyka. Nebo když nám vyhlásila válku, když jsme nepřinesli čtenářský deník. No a pan učitel Sedláček, který je ten nejvtipnější učitel na světě. Jeho hlášky jsou nejlepší. Jeho hodina chemie pro mě byla jako čínský jazyk. Pan učitel Kopecký, který se do nás snažil dostat názvy kamenů a vždycky říkal, že to není šutr. Nebo když někdo zlobil a on mu řekl: Jestli tě to tady nebaví, tak sem nechoď. V 9. třídě naše hodiny, kdy jsme řešili, co to je biomasa. Na své spolužáky budu vzpomínat hodně dlouho. Jsem rád, že jsem měl takovou třídu. Budu vzpomínat na Novisovy hlášky. Na školu budu celkově moc vzpomínat. Mám štěstí, že jsem mohl chodit na tak hezkou školu. Budu vzpomínat na svou poslední lavici, kde jsem občas spal a občas byl i na mobilu. Nebo když jsme o hodině potají koukali na hokej a nikdo na to nepřišel.

Kateřina Špytková

Již devátým rokem studujeme na základní škole. Devět let, více než půlku našeho dosavadního života. Nastoupili jsme jako vyjukaní prvňáčci a odcházíme jako téměř dospělí lidé s vlastním názorem a pohledem na věc. Na první stupeň nebudu vzpomínat tak ráda jako na druhý, jelikož jsme se těch pět let neustále hádali a pomlouvali a byli jsme rozdělení na skupinky, které se mezi sebou nebavily. Ale určitě mi v paměti zůstane i několik těch hezkých a „srandovních“ vzpomínek. Například, když jsme ve třetí třídě cestou do Sedmihorek nastoupili do špatného vlaku a jeli jsme na druhou stranu. Vzpomínat budu i na naši třídní paní učitelku Nocarovou, která nás velmi dobře připravila na druhý stupeň a byla velmi odvážná, když se s námi vydávala na dlouhé výlety i do zahraničí. Raději ale budu vzpomínat na druhý stupeň. I když jsme z přestupu byli trošku vyjukaní, rychle jsme si zvykli na nové věci. Na paní učitelku Mendlíkovou, které jsme se zezáátku trochu báli, protože nás vždy razantně klidnila, když jsme řvali, ale později jsme zjistili, že je to skvělá učitelka. Díky ní mě vlastně začal bavit dějepis. Tak i na zkoušení pana učitele Sedláčka, na plusy a minusy. A na klasickou matematiku, kde jsme zjistili, že tam žádní hadi a autobusy a pyramidy nejsou. Dostali jsme i novou paní učitelku třídní, která se ukázala jako ta nejlepší, co jsme mohli kdy mít. Nikdy nezapomenu, jak se zlobila, když někdo něco

nedělal správně, a jak prohlašovala: „To je jako hrách na stěnu házet.“ nebo „To můžeš zahodit i s rukama.“ a také „Nemíchej jabka s hruškama.“ Měla s námi svatou trpělivost i v době, kdy se o nás říkalo, že jsme nejhorší třída na škole, a vždy se za nás postavila a pomáhala nám řešit každý problém, který jsme měli. Také nás vzala na náš podle mého nejlepší výlet do Žďáru nad Sázavou, kde jsme si sami vařili. Samozřejmě budu vzpomínat i na spolužáky. Na některé více, na některé méně. Budu vzpomínat na holky, se kterými jsem se bavila více na prvním stupni, i na Evičku, která mě nezabila, i když jsem si z ní celý den utahovala, a se kterou jsme vždy synchronně okřikovaly Matěje, který seděl před námi. Více budu vzpomínat na učitele, s kterými byla „sranda“. Jako na pana učitele Kopeckého a jeho slovní úlohu, kdy opilý David (samozřejmě ne ten v naší třídě) dojde domů, nebo když nám každý pátek o přestávce před němčinou pouštěl příšerné písničky. Nebo na paní učitelku Mendlíkovou, která vždy dokázala vtipně setřít Nováka, když měl hloupé poznámky, nebo jak donutila Matěje obrátit si tričko, když se jí nelíbil nápis, který tam měl. Nebo na pana učitele Sedláčka, který mi říkal kukuřičko, když jsem ho opravila, že kukuřice je jednoděložná. Ale moje veliké díky patří všem učitelům, kteří nás za těch devět let kdy učili a ty hodiny ve zdraví přežili.

Tomáš Bubela

Devět let povinné školní docházky jsem si užil a budu na ně rád vzpomínat. Zažil jsem spousta zážitků, zábavy, ale i nějaké problémy. Budu vzpomínat i na naši třídní učitelku, která to s námi vydržela a vždy nám se vším pomáhala. Na kamarády, se kterými byla vždy zábava. Na třídní výlety, které jsem si pokaždé užil.

Kateřina Orlická

Na školu budu vzpomínat v dobrém. Je to krásně prožitých devět let života. Za těch devět let jsem si našla nové kamarády, naučila se číst, psát a počítat. Budu ráda vzpomínat na paní učitelku Jaroslavu Konývkovou, která nás vzala na spoustu výletů a hodně nás toho naučila. Ale taky na pana učitele Lukáše Sedláčka, který dokázal v hodině vyvolat smích.

Jan Janoušek

Vzpomínat budu jak na učitele, tak i na třídu. Ale nejvíc budu vzpomínat na naši partu, ve které je Jan Merva, Lucka Hercíková, Patrik Nosek, Simona Ružanská a já. S nimi jsem měl nejvíce zážitků a taky jsme se hodně zasmáli. Doufám, že až budeme na středních školách, tak i tak se budeme vídat. Ale i na zbytek třídy budu vzpomínat, máme taky všichni společně pár zážitků. I na třídní učitelky budu vzpomínat. Na paní učitelku Vladimíru Nocarovou, kterou jsme měli na prvním stupni. A na paní učitelku Jaroslavu Konývkovou, kterou jsme měli po zbytek školy. Vzpomínat budu na celou základní školu. Bude těžké si zvykat na novou školu a novou třídu.

Nicole Kačurová

Upřímně? Občas jsem měla chuť školu polít benzínem a škrtnout sirkami, ale vzpomínat budu převážně v dobrém. Nakonec všechno, co se událo, nás nějak obohatilo. Nejlepší podle mě byla osmá třída, avšak na druhém stupni jsme si užili hodně legrace i v jiných ročnících. Hlavně o přestávkách. Penály a pomeranče lítající přes třídu. Nutno podotknout, že ne vždy to skončilo úplně dobře, zejména u pomerančů. Urvané topení, vypořádání počítače při hodinách němčiny paní učitelky Kuželové („Nemá to přípoj.“), anebo pouštění písniček přes repráky u interaktivní tabule ve třídě češtiny. To jsou jen některé věci z výčtu, co všechno jsme provedli. Učitelé to s námi neměli lehké. Doufám, že i přes to všechno na nás mají příjemné vzpomínky. Nikdy nezapomenu na zábavné hodiny chemie, kterými si pan učitel Sedláček dokázal získat i ty, kteří chemii moc nemuseli. A i přes varování „budete trpět“ jsem se na každých čtyřicet pět minut názvosloví, teorie a vyčíslování těšila. V paměti mi taky zůstanou úžasné hodiny přírodopisu, kde pan učitel Kopecký dokázal udělat z mého už tak oblíbeného předmětu ten nejoblíbenější. Vždycky se

mu povedlo učivo vtipně připodobnit k věcem z běžného života. Vzpomínat budu také na zajímavé hodiny fyziky, kde se nám paní učitelka Budínová snažila znalosti vždycky předat tak, abychom si z toho odnesli co nejvíce. Oblíbila jsem si rovněž paní učitelku Drbohlavovou pro její nikdy nekončící snahu předat nám alespoň základy (občanské) výchovy, paní učitelku Pánkovou, s níž jsem poslední rok na této škole přestala nenávidět němčinu, ale i na pana učitele Kužela, který se ke všem choval fěr (fixu měl schovanou pro každého). Na druhém stupni jsme též dostali novou paní učitelku třídní, paní učitelku Konývkovu, jež se zasloužila o to, že se z nás stal super kolektiv a naučila nás nemíchat jabka s hruškama. Její asistentkou byla paní učitelka Mendlíková, se kterou tvořily nepřekonatelné duo a která nám dělala druhou třídní, když bylo potřeba. Mé vzpomínky patří nejen spolužákům, kteří byli někdy na zabití, avšak většinu času ta nejlepší parta pro každou „kravinu“, ale také kamarádům z jiných tříd. Asi nejvíc Elišce Hlaváčkové, Zuzce Bendlové a Naty Pitákové. Vždycky jsme totiž našly něco, čemu se dalo smát. Tímto bych chtěla všem lidem ve škole poděkovat za převážně krásných devět let.

Rozhovor s naší třídní učitelkou Jaroslavou Konývkovou

Paní učitelko, dokážete nám říci, jak jsme se za ty čtyři roky, co jste naše třídní, změnili?

Změnili jste se a docela hodně. Byli jste takoví malí řvoucí, stále jste se hádali, žalovali na sebe, byli jste rozdělení na skupinky, které proti sobě stále něco měly. Dnes jste jedna parta, která se dokáže dohodnout a spolu se bavit, prostě jste už fajn a jsem ráda, že vás mám.

Čím jsme vás nejvíce naštváli?

Já si vůbec nevybavuji nic, o čem bych mohla říci, že to bylo nejvíce. To bych musela mluvit o jednotlivcích a ne o celé třídě. A to nechci.

Čím jsme vám udělali největší radost?

Protože se ptáte až nyní, tedy v červnu, musím přiznat největší radost z oslavy narozenin. Kdybyste se zeptali dříve, byl by to dar z výletu z loňského roku. Jednak mi udělal radost sám dárek – vzpomínková kytara -, ale radost mi udělalo i to, že jste se dokázali dohodnout a něco takového vyrobit. Že jste se stali jednou velkou partou, která spolu dokáže komunikovat, dokáže se dohodnout.

Jak byste popsala třídu jedním slovem?

Ted' již „MILÁČKOVÉ“.

Jaký máte nejlepší zážitek ze školy?

Neumím vybrat jeden jediný zážitek. Já jsem měla vždy radost z toho, když se nám něco dobře podařilo, když někdo přišel a řekl, že ho to, co jsme dělali, bavilo, když někdo, kdo měl velké problémy, dokázal úkoly zvládnout, když mně rodiče mých žáků poděkovali za to, co jsme s žáky vyrobili nebo za to, co jsem je naučila.

Jaká jste byla jako dítě?

Já jsem byla jako dítě hodná, zakřiknutá holčička. (Nevím proč zakřiknutá, protože

jsem měla skvělé rodiče, kteří mě kvůli škole tam mě našli, nedovolila jsem si nesplnit úkol. A když nikdy netrestali.) Kam mě postavili, jsem ho jednou zapoměla, utíkala jsem pro něj domů, i když jsem bydlela v jiné vesnici, než byla škola. Samozřejmě jsem přišla pozdě, ale měla jsem úkol.

Proč jste se rozhodla učit?

Odpradávná se mi líbila práce s dětmi, i s těmi úplně malými. Původně jsem chtěla být paní učitelkou v mateřské školce. Asi proto, že jí byla i moje maminka. No ale neudělala jsem přijímačky, neuměla jsem šplhat, tak jsem šla na gymnázium a během studií jsem své rozhodnutí přehodnotila a vybrala jsem si pedagogickou fakultu a obor pracovní vyučování a matematiku.

Jaký byl váš první školní rok na této škole?

Á, to je už tak dlouho, že si to vůbec nevybavuji.

Co budete dělat, když už nebudete učit? Budu se věnovat manželovi, domácnosti, zahrádce a svým zálibám.

Jaké máte pocity z odchodu ze školy?

Já se na odchod již těším. V loňském roce by se mi odejít ještě nechtělo, ale letos již dozrál ten správný čas. Do školy se ale ráda vrátím, a pokud budou ve škole chtít, tak někdy přijdu i suplovat. Takže končím, ale ne tak úplně. A to mě stále baví. I když dnes, když jsou tak úžasné vybavené školy, bych si ještě přidala zeměpis. Ten bych taky učila ráda.

Jaké máte koníčky?

Mým největším a celoživotním koníčkem byla moje práce ve škole. Bavilo mě a stále ještě baví vymýšlet různé netradiční formy práce s dětmi, hry, kartičky, soutěže. Jak v matematice, tak v ostatních předmětech, které jsem učila.

Jaké předměty jste ještě učila?

Nejčastěji to tedy byla matematika a pracovní vyučování. Učila jsem i tělocvik (to jsem byla ještě mladá), přírodopis, ruštinu, občanskou výchovu. Jeden rok mi dokonce chtěli na jedné škole dát i chemii, ale to si raději rozmysleli, měli strach, aby při pokusech nespadla škola.

A na kterých školách jste učila?

Začínala jsem učit na škole, kde jsem chodila jako dítě. Bylo to v severních Čechách v libereckém okrese v Rynolticích. Pak jsem se vdala a přistěhovala sem, do Záhub. Nejdříve jsem chvíli učila v Libáni a nyní již 28 roků učím u nás v Dolním Bousově.

Kolik hodin denně jste se do školy připravovala?

To se nedá takhle určit. Někdy to byla i několikahodinová příprava na jednu hodinu, někdy to bylo hotové rychleji. Záleželo na tom, co se v dané hodině učilo. Hodně času mi zabrala každá příprava na výchovu k občanství. Snažila jsem se dát žákům aktuální informace a někdy bylo dost pracné je vyhledat a zpracovat. A také jsem se snažila to udělat tak, aby to žáky bavilo. Matematika a pracovní vyučování jsou v podstatě mým koníčkem a to jde vždy lépe. I když taková písemná práce dá také zabrat, než se připraví. Na pracovní vyučování jsem se snažila mít vždy hotový výrobek. Ty jsem vyráběla doma. Někdy večer, jindy v neděli dopoledne při vaření.

A co písemné práce, kolik času Vám zabraly?

Myslíte jejich opravování? Jak dlouho jsem je připravovala a opravovala, to nevím. Ale mohu vám přibližně spočítat, kolik těch prací za moji učitelskou kariéru asi mohlo být. (Počítá.) Když to vezmu jen za matematiku, té bylo nejvíce, tak to je, myslím, přes 100 000 prací. Velkých písemek i malých desetiminutovek.

Proč jste si vybrala matematiku?

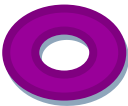

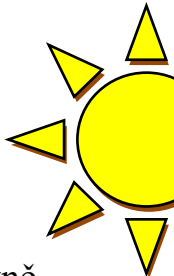
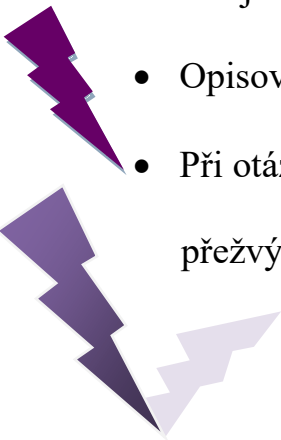
Počítání mně odjakživa bavilo. Našla jsem doma fotografii, která byla popsána matematickým příkladem. Asi jsem neměla jiný papír a nutně jsem to potřebovala napsat, vypočítat. Matematika je krásný obor, vše má své přesné místo, jde si spoustu věcí logicky odvodit. Matematika učí přesnosti, soustředění, pečlivosti. Matematiku mám prostě ráda, ale chápu, že někoho nebaví.

Naše milá paní učitelko, jako třída vám přejeme, abyste si odpočinula od školy, od neustálého opravování beznadějných písemek a neustálého napomínání žáků. Doufáme, že jste si s námi poslední čtyři roky užila stejně moc jako my s vámi, i když to bylo mnohokrát těžké se s námi domluvit nebo nás jen utišit. Ale Vy jste to nikdy nevzdala a díky vám jsme to dotáhli až do konce jako parta skvělých lidí, kteří se dokážou navzájem respektovat. Přejel na druhý stupeň pro nás nebyl jednoduchý. Byli jsme rozhádaní a nedokázali jsme se na ničem domluvit. Ale vy jste nás dokázala vždy zkrotit. A opravdu díky Vám se z nás stal dobrý kolektiv.

žáci 9. třídy

Devatero budoucím devátákům:

Jako už velmi zkušení absolventi této školy jsme se rozhodli vám sepsat pár jednoduchých rad, jak přežít devátý ročník základní školy.

- Nestresujte se z přijímaček, stejně tam bude všechno úplně jiné, než jste se učili.
- Když vám učitelé vyhlásí válku, smiřte se s tím, že nevyhrajete.
- Nevěřte tomu, že přijímačkami učení končí.
- Pořádně se naučte názvosloví solí, protože přijde něco mnohem horšího.
- Nehádejte se s panem učitelem Kopeckým o teorii vzniku člověka a o tom, co je biomasa.
- Když se vás učitel zeptá při testu, co máte pod lavicí, vždycky řekněte, že nic.
- Při čtení vlastních knížek o hodině si vždy zkontrolujte, zda ji nemáte vzhůru nohama.
- Opisování při testu z dějepisu nemá cenu, vždy to dopadne špatně.
- Při otázce: „Ty máš v puse žvýkačku?“ učiteli řekni, že si hraješ na přežvýkavce.

Co se nám povedlo?

Spolupráce s prvňáčky

Soutěž o nejlepší školní časopis

Přijímačky

Organizace Olympiády pro školku

Roboti

Soutěž v Recyklohraní pro 1. třídy

Nejlepší hlášky žáků a učitelů

V. Nocarová:
Máš něco proti mně?

J. Konývková:
*Jablka a hrušky
nemůžeš míchat
dohromady!*

I. Mendlíková:
*Vyhlásím ti válku!

A uvědom si, že
válku se mnou nikdy
nevyhraješ!*

J. Konývková:
*Je to s vámi, jako hrách na
stěnu házet!*

V. Kopecký:
*Jestli tě to tady
nebaví, tak sem
nemusíš chodit.*

I. Mendlíková:

Tak, milánkové...

J. Konývková:
*... protože 1+1 jsou
vždycky tři...*

D. Dlask:
*Nemůžu, protože
školní docházka
je povinná.*

J. Konývková:
*Tak holky, která chcete... ?
Honzo, podívej se nejprve
do kalhot.*

E. Kuželová:
Nemá to přípoj...

I. Mendlíková:

To je ale materiál...

V. Kopecký:
Boha jeho! [protočí oči]

I. Mendlíková:
*Tak si napište
čísílko...*

J. Konývková:
To můžeš zahodit i s rukama.

Náhodný žák: *Ten
příklad zkrátíme...*

J. Konývková: *Já vás
taky zkrátím!*

Při hodině přírodopisu se píše test

V. Kopecký: *Tak já vám dám
prémiovou otázku... David vypije tři
piva a jednu flašku rumu. Šel si k
Vietnamcovi koupit párek v rohlíku,
ale ten neměli, tak si koupil hranolky
s tatarkou. V kolik přijde David
domů?*

D. Dlask: *Proč já?*

V. Kopecký: *To nejsi ty, ale nějaký
jiný David.*

D. Dlask: *Takže jsem to já.*

V. Kopecký: *Ne a nebud' tak
vztahovačný.*

Před přijímačkami

I. Mendlíková:

Tohle student musí vědět!

Tak, studenti...

Při zkoušení

L. Sedláček:

*Tak k tabuli půjde náš expert na
chemii, pan Bubela. [škodolibý
úsměv]*

Když kluci vyrušují o hodině

I. Mendlíková:

Tak pojd' k tabuli, Nováku.

T. Novák: *Ach bože...*

I. Mendlíková: *Neříkej ach bože, to
říkají v pornofilmch...*

Před testem z chemie

Náhodný žák: *A vy ten tahák
uvidíte?*

L. Sedláček: *Jo... Když nemám
brýle, vidím jako krtek, ale když
mám brýle, vidím jako rys.*

L. Sedláček k Danovi:

*Máš průměr 1,44. Ještě si tě
přezkouším.*

D. Lopušanskýj: *Ach bože...*

L. Sedláček: *Hledáš mě?*

Denisa Řezáčová u tabule určuje
vedlejší větu. Na tabuli bylo místo až
úplně dole, tak si klekla.

I. Mendlíková: *Já jsem si sem měla
pozvat nějakého kluka, když mi tady
tak hezky klečíš. Už dlouho mi u
nohou neklečel nějaký muž.*

M. Beck: To je Země, tohle asteroid a na asteroidu je blecha.

K. Špytková:
Proč blecha?

M. Beck: Přece mikroorganismus ne?

Náhodný žák:

Nováku, nekoukej jí na ten zadek, nebo zase prohrajeme!

Většina třídy:
My píšeme, jo?

Při tělocviku

Náhodný žák: Bijte do nohou!

Jiný: A kde jsou nohy?

Náhodný žák: Tam kde ti končí zadek.

K. Špytková, E. Štěpánová:
Matěji, už buď zticha!

Potichu pro sebe:

Já ho zabiju!

E. Štěpánová:

Já do toho Matěje začnu bodat tužky!

S. Ružanská: Ehm... Nemám šajna.

Náhodný žák:

A k čemu mi to v životě bude?

D. Lopušanský:

Pane učiteli, mohu mít dinosauři pohlavní nemoci?

T. Novák:

Povídky z jedné a druhé kapsy se mi líbily. Je to pěkná poezie.

Náhodný žák:

Nepodíváme se radši na dokument?

Jak na nás budou vzpomínat naši učitelé?

Milí deváťáci.

Jste krásní mladí lidé, kteří stojí na prahu života. Dodnes mám před očima dobu, kdy jste před čtyřmi lety přišli na druhý stupeň. Neměli jste zrovna nejlepší pověst a pověst skutečně nelhala. Je pravda, že někteří z vás mi dali pořádně zabrat, aby ve vaší třídě byla kázeň taková, jak si ji představuji. Moje snaha a vaše vstřícnost byly úspěšné, a tak musím říct, že v posledních dvou letech jste patřili mezi mé nejoblíbenější třídy. Chodila jsem k vám do třídy ráda, vždy jsem se s vámi cítila dobře a na hodiny s vámi jsem se těšila. Byli jste milí, ochotní, pracovití. Tedy – většinou, většina. Jsem ráda, že jste měli smysl pro humor, že jste měli rádi legraci. Obojí je totiž podle mě nezbytnou součástí vyučování. Je to zpestření nejen pro vás, žáky, ale také pro nás, učitele. Mnohé situace a průpovědky některých z vás si budu pamatovat ještě dlouho. Víím, že jsem na vás někdy vyžadovala maximum a že jsem byla hodně přísná, ale věřte, že se tak dělo z těch nejlepších úmyslů. Na oplátku jsem se snažila udělat alespoň některé hodiny pestré a zábavné. Doufám, že i vy jste to tak cítili. Spoustu věcí jsem vyzkoušela poprvé s vámi. Během těch čtyř let se z vás stali samostatně myslící lidé, kteří si dokáží udělat svůj názor na určitou věc a dokáží ho sdělit ostatním, kteří dokáží rozeznat, co je špatné a co je správné, kteří se dokáží vcítit do pocitů a utrpení druhých a kteří dokáží druhým pomoci. To je pro život mnohem důležitější než mít samé jedničky. V životě vás nikdo nebude posuzovat podle toho, jaké jste měli vysvědčení, ale podle toho, jak se budete chovat k druhým, jaké na vás bude spolehnutí, jak budete pracovití a ochotní, jak se budete chovat ke své rodině, tedy, jací budete lidé. Jsem přesvědčena, že díky vašim rodičům, a doufám, že trochu i díky škole, se z vás stanou ti správní lidé, kteří si budou vážit svého života i životů těch ostatních. Počítejte s tím, že občas se setkáte s neúspěchem, zažijete zklamání v lásce nebo přátelství, že vás čekají v životě i horké chvílky, kdy vám nebude zrovna do zpěvu, počítejte s tím, že v životě se střídá to pěkné s tím méně pěkným, ale věřte, že to špatné netrvá věčně, že vždycky přijde doba, kdy znovu vysvitne slunce, kdy se k vám vrátí štěstí a spokojenost, kdy se houpačka života vyhoupne zase nahoru. Přeji vám mnoho úspěchů v dalším vzdělávání, mnoho spokojenosti v osobním životě, krásné a šťastné první lásky. Přeji vám hezký vztah s rodiči, protože oni budou těmi, kteří při vás budou vždy stát a kteří vás budou vždy milovat. Přeji vám pevné zdraví a především hodně hodně životního štěstí. Přeju vám, abyste prožili hezký život.

Budu na vás na všechny ráda vzpomínat.

Ingrid Mendlíková

Na letošní devátou třídu budu vzpomínat rád. Bohužel, jsem se se všemi neseznámil tak důkladně jako jejich třídní učitelka. Některé osobnosti této třídy mi chybět budou a je mi líto, že jsem nestihl poznat všechny. Tuto třídu jsem tolik neučil, ale určitě na mě z pohledu chemie nikdy nezapomenou. Zkoušení, psaní a do jisté míry i mučení z anorganického a organického názvosloví. Nikdy nejspíš nezapomenou, když jsem se přerekl v 6. třídě a řekl jsem, že kukuřice je dvouděložná a třída (tedy spíš slečna Špytková) mě opravila, že je jednoděložná. Nikdy nezapomenou na chemické experty této třídy pana Bubelu, Dlaska. Nikdy nezapomenou na slečnu Třískovou, která mi ráda připomínala v osmé třídě, že mě nemá ráda. Přeji Vám všem mnoho úspěchů, štěstí a zdraví v další etapě Vašeho života. Váš nejoblíbenější chemický učitel

Lukáš Sedláček

Vzpomínat na současné deváťáky budu určitě v dobrém. Celé tři roky mě doprovázeli v hodinách přírodopisu a dávali cenné zkušenosti. Občas to s nimi nebylo **lehké, byli vzdorovití, neposlušní, ale současně** i pracovití a spolehliví. Přeji jim jen to nejlepší do budoucího života ☺

Vlastislav Kopecký

Jak budu vzpomínat na letošní deváťáky? Asi jako každý rok. Ten, který na sebe upozorňoval během školní docházky (ať už v pozitivním nebo negativním smyslu) zůstane v paměti déle než ten, který ničím „nevybočoval“ z řady. Ať už byl někdo lumpem nebo rádným žákem či žákyní, přeji vám všem úspěchy v dalším životě.

Jiří Kužel

Jak nás vidí paní ředitelka a paní zástupkyně

Jak budu vzpomínat na devátou třídu? Na třídu plnou individualit s vlastním názorem, přes který nejede vlak. Na třídu neustále diskutující, co by šlo a nešlo jinak. Na třídu ochotnou pomoci, pokud by byla potřeba. Na třídu, kde se u některých měnila pravidla na povídla. Na třídu vyžadující tvrdou ruku svojí třídní učitelky. Na třídu s největším výskytem vyřčeného skotu a podobné sprosté havěti. Na třídu milující úklid s dostatkem vody. Na třídu, která se dokáže vyhecovat ve společných hodinách tělesné výchovy. „Nováku, nekoukej jí na ten zadek, nebo zase prohrajeme.“ Bijte do nohou!“ „A kde jsou nohy?“ „Tam kde ti končí zadek.“

Přeji Vám hodně úspěchů, štěstí a především pohody do vašeho dalšího studia. A někdy se stavte. Rádi Vás znovu uvidíme.

Kateřina Karnová

Nejlepší devítka!

Moji báječní badatelé, šikovní pomocníci, stavitelé a chůvičky robotů, pokusní králíci, profesionální fotografové, občasní fyzici, čtenáři románů, budoucí vědci, lenoši, amatérští meteorologové, nadšení programátoři, měřitelé nulového tepu, vesmírní skateboardisti, moji milí. Bylo mi s vámi dobře.

Vendula Budínová

Milá paní ředitelko, milá paní zástupkyně, milá paní sekretářko. Rok se s rokem sešel a je to tu zase. Loučení, slzičky, objetí a my devátáci odcházíme. Děkujeme Vám za společně strávené chvíle. Děkujeme i za pomocnou ruku, kterou jste nám podaly, když bylo nejvíce potřeba. Díky vám jsme měli spoustu let zpříjemněných, protože pro nás vymýšlíte spoustu her a soutěží. Vaše příjemné úsměvy jsme každý den rádi vidali. Občas jste z nás měly i vrásku mezi očima, ale dokázaly jste vše vyřešit. Přejeme vám pevné nervy, hodně klidu a méně starostí a hlavně hodně štěstí.

Žáci 9. třídy

Jak budu vzpomínat na letošní devítku? Strávili jsme spolu a s angličtinou spoustu času, z mého pohledu naplněného efektivně. Byla jsem šťastná, když jsem viděla, že vás hodiny baví a že si do života odnášíte smysluplné znalosti a dovednosti. Já vím, že někteří se z Čech nehnou a angličtinu zapomenou, ale těch z vás, kteří budete cestovat, domlouvát se na letištích, mluvit anglicky v práci nebo na zahraničních cestách, bude více. Budete pyšní, když vás budou lidé chválit, jak dobře anglicky umíte ☺ Jste třída, se kterou se mi dobře pracovalo, byli jste otevření, milí a pracovití. Budu na vás vzpomínat jako na přátelskou, komunikativní partu.

Hodně štěstí do života vám ze srdce přeje

Lenka Dačová

V této třídě jsem učila výtvarnou a občanskou výchovu. Když jsem poprvé vkročila do učebny, spatřila jsem skupinu žáků, kteří byli nejen pokorní, ale bohužel i někteří velmi hluční. Dlouho jsme si na sebe zvykali, ale nyní mezi námi panuje vřelý vztah. Na této skupině mladých lidí oceňuji jejich pracovitost a ochotu, se kterou mi vždy pomohli, když jsem něco potřebovala. Doufám, že se jim v nové životní etapě bude dařit a splní se jim všechny sny.

Vladěna Drbohlavová

S letošními deváťáky jsem se moc nesetkala. V této třídě jsem učila jen jednou a letos půlku na němčinu. Co o nich říci? Chování některých jedinců jde mimo moje chápání (mně naši vždy říkali, že takhle se chovají neslušní lidé), jiní jsou moc milí, a budu na ně vzpomínat v dobrém. Výhoda je, že čas ty špatné vzpomínky maže. ☺

Helena Pánková

Jak vzpomíná naše bývalá třídní učitelka?

Začalo to taháním z klobouku jednoho září na školním dvoře. Malí človičci natěšení na vše nové. Otočit zleva, zprava, blikají fotoaparáty, vše je zdokumentováno. Během prvního roku jste zvládli přečíst první slůvka, věty, rozdělit sílu mezi zvířátka dědy Lesoně a babičky Lesonové. Ta je originální, protože vznikla pouze u nás. Dále počítání, krokování, hledání různých řešení na výstavišti, např. těch nejlepších značek kabelek, nejrychlejších aut. Druhý rok k nám přibyl nový člen a jeho nekonečné utíkání po třídě. Vzpomínáte na šneka Palmáce? Jak šel čas, přišly i školní výlety. Na přední příčky hitparád se umístily hitovky jako Sedmihorská, Na hradě Pecka, Arara... Vztah k hudbě nás provázel i dalším nelehkým životem zde na základní škole. Cesta životem není jen rovná, ale také se klikatí a přeskakuje různé překážky. Vzpomínáte na slzy, hádky, výměny názorů při první společné práci?

Člověk někdy neví ani, co chce sám, natož ve dvou, třech, čtyřech a vás bylo vždy hodně. Nezapomenu ale na projekty, kdy jste prezentovali svá díla a mně docházelo, jak jste samostatní, komunikativní a umíte zabrat, až mi naskakovala husí kůže, dojetí. Teď máte za sebou devět let života na základní škole a vše bude končit, jak to začalo, jen se změnou výšky, oblečení, délky vlasů... Zleva, zprava, otočit, vše bude zdokumentováno. Přeji vám, abyste do života středoškoláků vstoupili tak, jak si přejete, chcete a jak jste si vybrali. Hodně zdraví, zážitků, úspěchů, lásek, kamarádů. Třídní učitelka za 1. stupeň

Vladimíra Nocarová

Viděno našima očima...

V oblacích...

Lucie Hercíková

Co je v oblacích? Můžeme tam najít stvoření jako jsme my? Je jejich svět podobný tomu našemu? To, co nám husté bílé polštáře skrývají, nikdo netuší. Podle mě je život v oblacích jiný než tady u nás. Když zavru oči, představím si lidi podobné nám., ale jsou nádherní. Nádherní jako andělé. Nemají křídla, ale přesto létají. Jejich svět je čistý, světlý a bez tmy. Průzračnými potůčky se hemží zlaté rybky, nad hlavou krouží pestrobarevné ptactvo. Vznášející se stromy mávají větvemi, jako kdyby vás vítaly, lehký vánek vám cuchá pramínky vlasů. Vůně fialek je cítit po celém nebi. Není tam zima, ani léto. Slunce nepálí, sníh nestudí, vítr prudce nefouká. Jako na jaře si tam žijí, krásné květy pozorují. Říkám si, že jejich svět popisuju jako pohádku. Nejsem si však jistá, jestli pohádky existují i jinde než v pohádkových knížkách.

Přátelství

Libor Kverek

Přátelství je pouto mezi lidmi navzájem propojenými stejnými názory, pocity či koníčky. Mít přátele vám zajišťuje pocit bezpečí a důvěry. Mít s kým si předávat zážitky, mít na koho se spolehnout nebo mít komu se svěřit. To jsou důvody, proč si myslím, že přátelství je opravdu důležité. A myslím, že přátelství je do života opravdu nezbytně nutné.

Nejlepší místo na Zemi

Tomáš Novák

Je mnoho krásných míst na Zemi, kam by se člověk chtěl podívat a kde by se cítil dobře. Každý má svoje místo, kam by se jednou chtěl podívat. U mě je to Nový Zéland, kde mě zaujala především krásná příroda, skvělá atmosféra a hodně dalších skvělých věcí. Chtěl bych se tam jednou podívat, přijde mi to tam jako v sedmém nebi. Je to tam jako z pohádky. Nejraději bych tam chtěl vzít svoji rodinu, aby si to užívala se mnou. Doufám, že se tam podívám co nejdříve to půjde. Dokázal bych si představit tam někdy i bydlet. Je to tam úplně jiné než u nás. Myslím si, že je každého sen se podívat na jeho nejlepší místo na Zemi.

Radost

Denisa Řezáčová

Co je to vlastně radost? Podle mě je to pocit štěstí a lásky dohromady. Každý jsme zažili radost. Ať už jen z maličkosti, že jsme něco dokázali, nebo co jsme za ten den vykonali. Všímejte si drobností, které vám vykouzlí úsměv na tváři. Mějte rádi sami sebe a snažte se být šťastní. Mým smyslem ze života je radost ze života. Ano, někdy se mi také stane, že mám náladu pod psa, ale snažím se ze sebe vydávat pozitivní energii. Nezabije nás se občas usmát. Nebud'te negativní a nedívejte se na svět černě. Je tak krásný. Zkuste otočit stránku a rozdávejte radost a úsměvy. Jsou přec zadarmo.

Medaile po mé babičce

Lukáš Semecký

Bylo mi asi deset. Venku bylo krásně, všechno kvetlo. Byl jsem doma a nudil jsem se, a tak jsem šel k babičce. Bydlela přes chodbu. Nabídla mi cukroví. Odmítl jsem a řekl jsem, že jsem právě obědval. Chvíli jsme si povídali a pak mi ukázala tu medaili. Prý ji vyhrál její manžel. Můj děda. Umřel, než jsem se narodil. Pak jsme si povídali ještě chvíli. Pak mi řekla, že je má. Že si ji můžu nechat. Za chvíli mě volala máma na večeři. Tak jsem se rozloučil a šel jsem. Další den jsem si medaili vzal na zahrádku. Seděl jsem na lavičce pod stoletou hrušní, která byla mezi dvěma záhony. V moment, co jsem slyšel mámu, položil jsem medaili na lavičku. Když jsem se vrátil, nebyla tam. Přitom tam nikdo nešel. Ani já, ani máma, ani táta, prostě nikdo. Během dvaceti minut zmizela. Ale když jsem šel ze schodů, tak jsem ji zahlédl na lavičce ležet. Viděl jsem ji tam pořád? Je pravda, že jsem ji měl jen pár hodin, ale i tak mi utkvěla v paměti doteď.

Můj dobrodružný sen

Patrik Nosek

Tento sen se mi zdál, když jsem byl hodně unavený. To bude nejspíš ten důvod, proč ten sen byl tak bláznivý a živý. Zdálo se mi, jak jsem se probudil v prázdném stanu uprostřed pouště. Na sobě jsem měl černý, potem zapáchající hábit. Před stanem jsem spatřil stín nějakého zvířete. Když jsem rozhrnul dveře plátěného stanu, dýchlo na mě to neskutečné pouštní vedro. To zvíře venku byl velbloud. Byl jsem zmatený. Proč jsem sám uprostřed pouště, s velbloudem? Dlouho jsem nad tím však nepřemýšlel. Bylo ukrutné horko. Sbalil jsem stan, deku, na které jsem ležel, nasedl jsem na velblouda a jel jsem. Někam. Nevěděl jsem kam, protože všude jsem viděl jen písečné duny. Náhle jsem spatřil za jednou dunou stromy a mezi nimi jezero! Rozjel jsem se tím směrem. Když jsem dorazil k jezeru, chtěl jsem si do láhve hned nabrat vodu. Ale když jsem se skláněl k hladině jezera, zeza kopce se vyřítilo pět chlapů stejně oblečených jako já a křičeli na mě. Slověům jsem nerozuměl. Když už byli docela blízko u mě, jeden z nich vytáhl nůž. Hrozně jsem se lekl, ale na útěk už bylo pozdě. Ostatní chlapi mě chytli a ten s nožem okolo mě chodil a něco říkal. Když domluvil, srazili mě na kolena a chlap s nožem ještě něco dodal. A poté do mě vrazil nůž. Posadil jsem se, celý zpocený. Po chvíli jsem se uklidnil, cítil jsem se v bezpečí doma.

Ráj

Monika Šemberová

Nejlepší místo na zemi je za dveřmi domova. Nejlepší místo, protože vyjít ven někam do přírody je něco krásného. Vyjít si třeba k rybníku a zadívat se do kouzelné přírody, dívat se na vodu, která tiše plyne a na rákosí, které si lehounce pozpěvuje svoje šustivé tóny. Sledovat drobné živočichy, poslouchat krásně znějící tóny zpívajících ptáků, sledovat kachny, které si stavějí svá hnízdečka nebo sledovat kachny už s jejich přírůstky. Nebo si vyrazit do lesa a poslouchat zpěv ptáků, obdivovat krásné mohutné stromy a jen tak si sednout do trávy a jen tak se dívat po okolí, do nebe. To je ráj na Zemi!

Výhled z mé psí boudy

Kamila Kučerová

V pokoji trávím hodně času. Píšu si tu úkoly, taky se tu bavím s kamarády. Jsem tady tak často jako pes ve své boudě. Mám odtud krásný výhled. Nemyslím krajinu, přírodu, ale lidi. Ano, ze svého pokoje vidím spoustu lidí. Denně tu projdou desítky lidí. Každý člověk je jiný. Nejen vzhledově, ale i povahově. Jen když vidíte jak se ten člověk chová k druhým, tak si o něm uděláte perfektní obrázek. Ale i když je každý jiný, něco mají společné. Všichni někam jdou, jeden poklusem, druhý se loudá. Celý život někam šli, jdou a půjdou. My všichni. V životě je potřeba jít. A někdy jít nestačí, musíme běžet, protože život, sny... To všechno nepočká. Jednoho dne si budete říkat, že kdybychom byli rychlejší, měli bychom se líp, naše děti by se měly líp. Ale ať už děláte cokoli, zastavte a najděte si čas na svou rodinu, na přátele. Protože za běhu to půjde těžko.

Louka, potok, les

Jaroslav Plocek

Louka, potok, les tvoří dohromady přenádhernou přírodní ukázkou naší planety. Tyto společné složky přírody dohromady vytvořily pouť ticha a klidu, kdy listy ve větru nádherně šumí, voda teče po jezu a louka jim napomáhá svojí krásně zelenou barvou porostu a květy vlčího máku. V rybníce občas skočí nějaká rybka, v lese proběhne občas nějaká zvěř. Tuto názornou ukázkou mám nedaleko. Občas se tam chodím podívat a vždy mám radost z toho, jak je příroda stále nádherná.

Naríkám

Simona Ružanská

Místo, kde bych chtěl právě teď být,
je vedle tebe žít.

Usínat vedle tebe v posteli,
probudit se a dívat se ti do očí.

Růži ti každé ráno dát,
a snídani ti udělat.

Úsměv ti na tvářích vykouzím,
na krásný den tě připravím.

Na večeri zajdeme,
do půlnoci tančit budeme.

Já chtěl jsem si tě vzít,
viděl jsem tě prchající.

Prchala jsi ode mne,
od toho, kdo tě tolik miluje.

Místo, kde bych chtěl právě teď být,
je vedle tebe.
Jen vedle tebe být.

Už nikdy tě zpátky nezískám,
sbohem, má panenke,
sbohem, má dívkeno, naríkám.

Poslední nádech

Kateřina Špytková

Upírám své velké oči
na krásnou modrou oblohu.
Někdo na mě z dálky křičí,
ať se zvednu, já však nemohu.
Jsem pohlcená vzpomínkami.
Moje tělo je mi cizí,
Myslím, že cítím dotek na rameni.
Ten pocit však náhle zmizí.
Najednou cítím kolem sebe klid,
Už mě nic nebolí.
Moje srdce přestává bít.
A já upírám oči na krásnou oblohu,
chci se zvednout, avšak nemohu.

Andělé

Denisa Trísková

Žádné nadpřirozené bytosti neexistují. To slyšíte ze všech stran. Kdo říká, že to musí být mytické stvoření? Anděl nemusí být nutně neviditelný. Anděly potkáváme každou chvíli. Sedí vedle vás, stojí kousek opodál, stojí támhle v rohu. Někteří lidé si ani neuvědomují, že si s anděly povídají. Za celý den potkáme spoustu lidí. Každý z nich má své problémy, své starosti. Ale když se něco děje, tak jsou odhodlaní pomoci. Hasiči jedou příliš pozdě, než aby stihli vytáhnout plačící dítě z hořícího domu. A tak vběhne odvážný muž do domu a dítě vynese. I jen malinkaté drobnůstky... Každý si anděla představuje jinak. Já si představím osobu, která je mi vždy nablízku a pomůže mi, když je potřeba. Někdo laskavý, nebo může být uzavřený. Andělé většinou nežádají ocenění za své skutky. Andělé tu jsou pro nás. Uvědomte si, kdo je tím vašim. Pořádně ho obejměte, ať ví, že jste mu za jeho dohled vděční.

Hračky mého dětství

Jan Merva

Hračky jsou součástí každého z dítěte. Děti si udělají hračky snad ze všeho. Myslím, že všichni měli nějaké hračky, ať už to byli plyšáci, vojáci, autíčka, lego, kostičky a mnoho dalších. Hračky tu jsou a vždycky byly pro nás. Když jsem byl malý, tak jsem měl nejraději svého méďu, který je teď ve skříní. Mám ho od narození, byl to můj nejlepší kamarád. Co si pamatuju, tak jsem ho bral všude. Vždycky jsem se mu mohl s čímkoli svěřit. Pamatuje si všechno. Když ho vidím, tak si vzpomenu na svoje dětství. Hračky můžete využít i jinak. Když máte mladší sourozence a štvou vás, dáte mu nějakou ze svých hraček, tak se zabaví. Je dost možné, že si ji nechá, ale vy už ji asi potřebovat nebudete. Možná jen pro svoje děti.

Láska

David Dlask

Láska je jedna z nejkrásnějších věcí na světě. Není to jen láska mezi páry. Je to i láska k rodině. Každý svou lásku projevuje jinak a jinak ji cítí. Když někdo cítí k někomu lásku, neměl by si to nechat pro sebe, ale měl by to říct buď tomu, ke komu lásku cítí, nebo nějakému svému kamarádovi. Je lepší, když to někdo ví. Když někoho milujete, je celý svět úplně jiný. Dokonce i vy se začnete chovat jinak. Začnete být zodpovědnější, rozumnější, šťastnější a opatrnější.

Dětství

Lucie Knoblochová

Vzpomínám si na chvíle, když jsem byla malá a říkala jsem, že už chci být velká. Teď už jsem trochu vyrostla a mám to úplně naopak, nejraději bych se vrátila do dětských let. Máte takovou volnost, nemusíte se učit a nic moc se od vás nečeká. Ale když už jste velcí, nemůžete jen tak začít dělat blbosti, jako když jste byli malí. Už se od vás něco očekává. Když si vzpomenu na to, jak jsem si ve školce hrála, hned bych to brala zpět. Teď už na to mohu jen vzpomínat. Postoupili jsme do další fáze a za pár měsíců budeme zase výš, protože jsem v deváté třídě a půjdu na střední školu. Ten čas hrozně utíká, a tak doufám, že až postoupím zase dál, budu stejně dobrá, jako moji rodiče.

Přátelství

Jan Janoušek

Přátelství je velký dar. Mít kamarády je něco úžasného. Máte si s kým povídat, kam chodit a společně můžete sdílet svoje zážitky. Někdy stačí jen jeden kamarád. Ten pravý. Ten, kterému můžete všechno říct, kterému můžete vše svěřit, který vám vždy rozumí.

Příroda

Tomáš Bubela

Příroda je všude kolem nás, i když postupně mizí. Její osud je jen na nás. Každý by se měl zamyslet, co bude pak, až přírodu nahradí moderní svět. Stačí si uvědomit, co bylo dříve, kdy místo měst byl neprostupný prales. Teď se jen díváme, jak nám život před očima mizí. Nikdo nemůže tušit, co bude za tisíc let. Bude tu ještě nějaký les?

S hlavou v oblacích

Denisa Trísková

Lehněte si na louku a podívejte se na nebe. Co vidíte? Draka, auto, psa, kočku, či rytíře, který udatně bojuje o krásnou princeznu? Já vidím rodinu, spokojeně sedící u stolu. Povídají si, smějí se a užívají si společné chvíle. Každý vidí právě to, co chce. V tom je to kouzlo naší fantazie. Většinou se snažíme najít v lehce se vznášejících oblacích svoje ideály. Ale i na slunečnou oblohu může přiletět mračící se mrak a zkazit naše ideály. Realita je ne vždy snadná a veselá. Tak proč bychom si někdy nemohli užít bezstarostných chvil jen tak? Co si lehnout na pohodlné místo, zavřít oči a vzpomínat na krásné okamžiky ze života, představit si svá splněná přání a sny? Mít sny je důležité. Kdybychom neměli sny, proč vlastně jít dál? Zhluboka se nadechněte, otevřete oči a vyrazte dopředu. Plňte své sny.

Nejkrásnější den

Martin Beck

Můj nejkrásnější den začal deštivým ránem. Šel jsem do školy. Týden předtím jsem začal chodit s nejlepší holkou, co znám. Když jsem přišel do školy, objal jsem se s ní a šli jsme do tříd. Strávili jsme spolu každou přestávku. Pořád byla šťastná a smála se. Když jsme končili, šla na oběd a já na ni čekal venku před školou s deštníkem, protože zrovna pěkně lilo. Když se naobědvala, šla mě doprovodit domů, protože v ten den zrovna ztratila klíče. Vzal jsem ji pod deštník. Když jsme stáli před naším domem, podívali jsme se oba na zem a tam byl odraz nás dvou, jak jsme se drželi za ruce. Potom jsme stáli v dešti pod deštníkem asi hodinu a když jsme se loučili, dali jsme si pusu. Byla to moje první v životě. Potom jsme se oba usmáli, dal jsem jí svůj deštník, aby při cestě domů nezmokla. Byl jsem šťastný.

Kamarád

Martin Beck

Krásné je přátelství,
když se v lásku spojí,
a ještě krásnější,
když se nerozdvojí.

Kamarád, kamarád,
to je ten, kdo mě má rád.
Pomůže mi, poradí,
po zádech mě pohladí.
Všichni jsme tu kamarádi,
protože se máme rádi.

Láska

Libor Kverek

Milovat znamená myslet na někoho jiného víc než sám na sebe. Ten, kdo nás miluje, má nad námi větší moc než my samotní. Zamilovaní lidé, to je vlastně jedna nádherná a čistá duše, která se spojila ve dvou bytostech. Navzájem se doplňují, navzájem cítí stejnou radost, společné emoce, cítí vše nádherné, co předtím nepoznali. Spoléhají se jeden na druhého a ne na sebe, vzájemně se kryjí a pomáhají si. Ztráta někoho, koho milujeme, je jako by nám nemilosrdně vzali půlku srdce.

Něco o ničem

Daniel Lopušanský

Tak vám tady něco povím, nevím, jestli vám to bude k něčemu či ničemu, ani nevím, zda vás to nějak zajímá, ale něco na ničem přece bude. Nebo snad ne? Kdybych vám chtěl sdělit nic o něčem, tak bych už dávno skončil, ale něco o ničem je o něco těžší. Tak je tedy nic něco, abych o tom mohl mluvit? Mnoho lidí si protiřečí tím, že vám poví, že nic je prostě nic, ale jakmile řeknou slovní spojení nic je, tak už vyjadřují fakt, že nic je něco. Jak se kolem toho motám, tak si všímám, že jsem nic k něčemu o ničem ještě neřekl, a nijak mě to netrápí, a zda někoho ano, tak ať si to trápení nějak vyřeší. Jak to vyřeší, mě nijak nezajímá. Pokud jste z nějakého důvodu nepochopili nadpis a stále čekáte na něco, co nebude k ničemu, tak čekáte marně. Přečetli jste si něco o ničem, něco, co je o ničem, něco, co nemá nic ukázat, něco, v čem není nic, žádný skrytý význam, prostě nic. A jestli jste čekali něco, co vysvětluje nic, tak jste nejspíš nějak zabloudili, což mě nijak nepřekvapuje, a jestli to někoho nějakým způsobem nějak překvapuje, tak je to jeho problém. A jak jsem psal již dříve, nijak mě nezajímá, jak si ho vyřeší.

Kdybych byl
Klára Oudrnická

Už v dávných dobách lidé často přemýšleli nad tím, čím jsou. Uvažovali nad budoucností, čím chtějí být. Je to tak i teď. Ve 21. století. Stále kolem sebe vídám ty, kteří se snaží změnit svá minulé rozhodnutí, která je dostala tam, kde jsou teď. Snaží se dostat na své vysněné místo, o kterém vědí, že se jim to s největší pravděpodobností nepodaří, ať už to jsou pracovní pozice nebo jiné chování. Dále jsou zde ti, kteří jsou spokojeni s tím, čím jsou. Pomalu překonávají překážky života a neznám nikoho, kdo by to někdy nezvládl. Věří sami v sebe. Představte si léčebnu, v ní jsou lidé, kteří věří v to, že jsou třeba Kleopatra či Karel IV. Jsou zcela přesvědčeni o svém chování, které přitom odpovídá úplně jiné době. My je za to odsuzujeme, že jsou blázní. Dobře, možná jsou, ale kdybychom je alespoň chvíli nechali žít, tak jak to oni cítí, zjistíme, že jsou ve skutečnosti šťastní. Protože jsou to opět ti, kteří věří v to, co jsou. A teď je tady stále ta první skupina. Ti, kteří chtějí být něčím jiným, než ve skutečnosti jsou. Je tady proto nad námi otázka: „Je lepší věřit tomu, čím jsi, nebo ze sebe dělat něco, co nejsi?“ Kdo je šťastnější? Toť otázka...

Dveře do budoucnosti
Matěj Nechánský

Dveře do budoucnosti. Může za nimi být úplně cokoli. Můžeme vyhrát loterii, nebo také propadnout drogové závislosti. Je jen na nás, které dveře si kdy vybereme. Ať už je to volba povolání, výběr střední a vysoké školy, nebo jen to, jestli půjdeme s kamarády ven. Občas nám však život dá na výběr jen jedny dveře, a tak je musíme přijmout. A přesně to je ta chvíle, kdy nevíme, co nás za nimi čeká. A právě proto si musíme vybírat takové dveře, abychom měli co nejméně těchto samotných dveří.

Na návštěvě v neživém městě
Tomáš Kodrik

Město, které nežije? Řeknete si: Každé město přece žije. Ale jde o to, jakým způsobem. Člověk se nad tím musí hodně zamyslet. Jenže v dnešní době je zamyšlení jen o penězích a o elektronice. Ale láska nebo city? Už neexistuje propojení mezi dvěma osobami. Dnes je jen přes Bluetooth, Messenger a nebo Skype. Jakmile jdete po ulici, většina lidí civí do mobilu. J je tohle budoucnost? Vidíte v tom budoucnost? Je tohle zábava? Je elektronika důležitá k životu? Ano, jakmile se jedná o přístroje ve zdravotnictví. Takže si myslím, že elektronika je smrt lidstva. A každé město je mrtvé. Je mrtvé tím, že je závislé na elektronice.

Výhled z mé psi boudy
Eva Štěpánová

Velká, malá, střední,
Lehnu si vždy před ní.
Koukám, kulím očka,
sleduji ji zpozzdálí,
nikdy se mi nevzdálí.

Bouda velká, dřevěná,
pelíšek v ní krásný mám,
hračky si tam schovávám.

Moje malá panička,
hrát si se mnou chodí.
Kde však najít mě má,
když já schovávat se chodím?
Vždy ona ví, kde já jsem,
čekám na ni ve své boudě,
vrtím šťastně ocasem.

Čekám, číhám na ni,
pomalu se blíží,
cítím její vůni.
Baf! A už je tu!
Překvapení!
Ronný!
To jsem vážně nečekal!
Přinesla i dáreček...
pár voňavých kostiček.

Má paní malá,
je také moc hravá.
A moc hezky zpívá!
Já vždy na ni z boudy,
radostně se dívám.
A poslušně hlídám.

Místo, kde bych chtěla právě teď být
Denisa Řezáčová

Právě teď? To je těžké, protože je mnoho míst, která chci navštívit. Mým největším snem je New York. Nebo Tokio. Do Tokia bych chtěla, protože je tam jiná kultura, jiní lidé. A proč New York? Ani nevím. Už mě to tam láká nejméně tři roky. Tak doufám, že se tam jednou podívám. Mojí největší srdcovkou je ale Amsterdam. Do Amsterdamu jezdím skoro každý rok. Někdy se to povede a podívám se tam i dvakrát do roka. Proč? Proč zrovna Amsterdam? Miluju to město a ty lidi, kteří tam žijí. Všichni jsou milí a přátelští. Letos bych se chtěla podívat do domu Anny Frankové. Tohle město mě celkově baví. Je tu pořád co dělat. Těším se, až si znovu sednu s kávou na lavičku a budu pozorovat, a pozorovat...

Co je to přátelství
Kateřina Orlická

Přátelství je, když vaše nejbližší osoba se vás zastane i v té nejhorší situaci, vykouzlí vám úsměv na tváři, vytáhne vás z každého maléru a pozná, když jste smutný a potřebujete její pomoc. A takových přátel byste si měli vážit.

Kde bych chtěl být právě teď?
Jaroslav Plocek

Místo, kde bych chtěl být právě teď, je na rybníku Zvolínek, je to odlehlé místo mezi poli a malým lesíkem. Za mírného vánku větru se hladina rybníka zavlní a vypadá to, jako kdyby si vlnky hrály na honěnou. Po rybníce se často prohánějí kachny a z rákosí je slyšet žabí kuňkání a šumění listů z lesa. Rybník Zvolínek je místo, kde převládá nádherná příroda se svými přenádhernými úkazy. Velice rád tam chodím dívat se na kouzelnou moc přírody nebo si zarybařit.

Domov

Jan Merva

Nejlepší místo na Zemi by podle mělo být to, kam se nejraději vracíme. Určitě každý musí mít svoje oblíbené místo, ať už to je třeba postel, domov, někde u rybníka, bazén, pro některé možná i škola. Jak se ale říká, všude dobře, doma nejlíp. Když jste někde daleko a jste tam dlouho, většinou si říkáte, ať už jste doma. Existují však i výjimky. Někomu se domů vůbec nechce. Ale myslím si, že všem se občas zasteskne.

Za dveřmi je...

Lucie Hercíková

Jak plyne čas, plyne i život. Přemýšleli jste někdy o tom, co vám osud nechal za dveřmi? Těžko říct, co osud nadělil mně, ale je spousta věcí, které mě napadají. Ach, ten sladký a zároveň trpký život. Není to procházka růžovým sadem. Ne vždy se vám bude dařit a vše půjde podle vašich představ. S takovými věcmi musíte počítat. Nevzdat se, i když se cítíte, jako by vás zeď tlačila ke zdi. Cítíte obrovský tlak, přichází pocit bezmoci, že skrz ty dvě stěny se nemůžete dostat. Nevíte kudy kam. Možná neuspějete, ale postavíte se problému do cesty. Uvědomte si, co je v sázce. Je to váš život! Říká se: „Každý strůjcem svého štěstí“ anebo také „Vše je pro něco dobré“. A proto tu jsme. Abychom se každé ráno probouzeli s čistou hlavou, s úsměvem na tváři. A těšili se na celý den, na vše, co nás čeká a radovali se z toho, co máme! Vždyť máme pro co žít!

Radost

Patrik Nosek

To nejdůležitější, co člověk má, je právě radost. Nikdy bychom se neměli přestat smát, protože nikdy nevíme, co přijde další den. Že nás někdy něco naštvě, to je normální. Ale svůj smích bychom neměli zdržovat pro sebe. Sdílet svou radost s ostatními, to je to pravé. Každý by si měl vážit toho, co má. Svého zdraví a kamarádů. A radovat se každým dnem, protože nikdy nevíme, kdy bychom se mohli dostat do situace, ve které bychom se museli radovat pouze z maličkostí.

Radosti mého života

Klára Oudrnická

Dívám se na něj. Pozoruji jeho rty, jak nadšeně tančí. Poslouchám ho. Poslouchám to jeho nadšení z vyprávění neobyčejných, někdy i kýčovitých a přitom vtipných zážitků. Nevím ani, jak to popsat, protože tohle musí poznat každý sám. Sedí u mě. Cítím jeho pronikavý parfém. Jeho úsměv, mám pocit, že jsme propojení. Nechci se smát, jen cítím velké zahřátí u srdce z radosti, že ho mám. To on je ten, kdo mi vykouzlí úsměv na tváři za každých okolností. To on je jedna z mých nejkrásnějších radostí.

Přátelé

Lucie Knoblochová

Své první přátele jsem si hledala ve škole. Někteří byli lepší a někteří horší. Postupem času jsem si začala uvědomovat, kteří přátelé jsou ti praví i kteří jsou ti falešní. Na druhém stupni jsem se s těmi falešnými pomalu přestala bavit. Našla jsem si nové a pravé přátele, kteří vás podrží a jsou s vámi za každých okolností, ať se děje cokoliv. Jsou s vámi, i když jste v průšvihy, zvednou vás, když spadnete, byli s vámi, když jste se smáli i když jste brečeli. Tohle jsou správní přátelé. Ne ti, co s vámi byli jen když něco potřebovali a pak zase odešli. V životě je důležité najít si ty správné přátele. Já už jsem ty svoje našla.

Můj miláček

Simona Ružanská

Jak se říká, pes – nejlepší přítel člověka. Vy mu sice nerozumíte, ale on vám ano. Když je vám smutno, je to on, kdo vás rozveselí. Můj miláček. Arris. Nejlepší pes na světě. Víím, že tady nebude navždycky, ale ta léta, která jsme si společně užili, stojí zato. Každé odpoledne mám obrovskou radost, že Arris zase vidím. Až tady nebude, nahradí ji jiný pes. Vzpomínky na ni mi už ale nikdy nikdo nevezme. Psi mají na tomto světě určité důležité poslání. Miluji tě, Arris.

Hračky mého dětství

Tomáš Novák

Každé dítě potřebuje své hračky. Dokud nedospěje. Každý z nás měl svou nejoblíbenější hračku. Já měl medvídka, který se mnou všude jezdil a pomáhal mi udržovat úsměv na tváři, když mi nebylo nejlíp. Bohužel jsem vyrostl, Méd'a zůstal ve skříni, ale když skříň otevřu a vidím ho, vzpomenu si na své. Je to super, mít parťáka, kterému můžete věřit a nikdy od vás neodejde. Se vším se mu můžete svěřit, nikdy vás nezradí. Měl jsem sice více hraček, ale medvídek byl jedinečný, nejlepší přítel mého dětství. Moje dětství bylo krásné. Děkuji rodičům, jaké mi ho udělali.

Za dveřmi je léto

Daniel Lopušanský

Léto se už blíží, ať se vám to líbí nebo ne. Vše nabývá kouzelných barev a vůní, že by se v nich jeden ztratil. I lidé mají lepší náladu, vše je veselejší a lehčí po té nepříjemné zimě. Ale i léto má své nevýhody, ty však hodíme stranou. Je jednodušší se vypařit ze stereotypního života a vydat se na cestu za dobrodružstvím, zážitky a úspěchem. Plánů mám mnoho. Dokonce tolik, že nevím, zda je stihnu. Ale už dost o mně. Co vy na vás čekající zážitky?

Radost a smutek

Tomáš Kodrik

Smutek a radost k sobě tak nějak patří jako jing a jang, doplňují se. Když má někdo velkou radost, vystřídá ji smutek, když má někdo velký smutek, vystřídá ho radost. Každý z nás má v sobě trochu radosti a trochu smutku. Je jedno, jestli jde o smutek z lásky anebo smutek z úmrtí milovaného člověka. Je to pořád tentýž smutek. Radosti není nikdy dost. Lidi mají radost, když vyhrají ve sportce, nebo když dostanou lepší práci. Ale ta největší radost přichází, když člověk něčeho dosáhne. A smutek? Smutek je největší, když vám odejde někdo blízký. Nemusí umřít, ale třeba odejde jen z vašeho srdce.

Dar

Klára Oudrnická

Slovo přátelství v sobě skrývá něco krásného, něco, co vás nějakým způsobem zahřeje u srdce. Samo přátelství je pro život opravdu hodně potřebné. Symbolizuje schopnost se spolehnout na někoho známého. Věříme mu, ale ještě to není přítel. Je to kamarád. Přítel je ten, kdo by za vás takzvaně „vlozil ruku do ohně“. Přátelé většinou ani nepotřebují slova k tomu, aby si něco sdělili. Stačí jim obyčejný pohled a hned vědí, co měl ten druhý na mysli. Přátelé se navzájem respektují a váží si sebe navzájem. Samo přátelství je obrovský dar. A já mám to štěstí, že jsem takové lidi mohla potkat a mám je blízko sebe.

Andělé

Kateřina Špytková

Andělé jsou mýtická stvoření s bílými křídly a zlatými vlasy. Ale musí takhle každý anděl opravdu vypadat? Nemůžou být andělé třeba mezi námi? Každý anděl je představitelem čistého dobra, jehož opakem je ďábel. Já si myslím, že tyto báchorky akorát popisují lidi. Někteří lidé jsou tak hodní, milí, že si „obyčejný“ člověk musí říci, že to není člověk, ale anděl. Já osobně nevěřím na okřídlená stvoření, která žijí na nebi. Ale věřím na dobré lidi. Na lidi, kteří chtějí pomáhat všem, a pro svoji rodinu by se byli ochotni rozkrájet. Myslím si, že takovým andělem je každá máma, co se stará o svoji rodinu, která vám vaří čaj, když jste nemocní, která se bojí, když její blízcí nejsou nablízku. Takže já bych nehledala anděla na nebi, ale na zemi mezi obyčejnými lidmi.

Poprvé ve škole *Kamila Kučerová*

Už to bude devět let od okamžiku, kdy jsem poprvé vešla do této školy. Byla jsem velmi malá. Jako všechny děti jsem se do školy těšila. Ale dlouho mi to nevydrželo. Po pár měsících učení a dělání domácích úkolů mě škola přestala bavit. Každý týden jsem se těšila na víkend. Nejdřív jsem nedokázala rozeznat rozdíl mezi pololetním vysvědčením a závěrečným. Od starší sestry jsem věděla, že po vysvědčení jsou dva měsíce prázdnin. A najednou mě máma probudila, že jdu do školy. Nechápala jsem to a chtěla jsem být doma a mít prázdniny. Když mi to máma vysvětlila, trpělivě jsem se učila a čekala na další vysvědčení. I když učení bylo hrozné, pořád jsem měla ve škole kamarády, kvůli kterým stálo zato ráno vstát a jít do školy. A teď? Teď se musíme rozejít. Každý si půjde svou cestou. Jsem si naprosto jistá, že s některými se budu stýkat i za deset let, ale s některými se už nevidím.

Dveře za dveřmi *Nicole Kačurová*

Konec deváté třídy. Čas, kdy naposledy jako žáci naší školy procházíme dveřmi této školní budovy. Už nejsme ti maličcí prvňáčci, ale lidé se svými vlastními názory a pohledem na svět. Co nás však čeká za onou bránou do další části života? Snad další dveře vedoucí k těm následujícím? Začínáme psát novou kapitolu našeho bytí. Někteří lidé se vydávají jinou cestou než my a někteří zase zůstávají. Formují tak naše smýšlení o budoucí existenci. Nabýváme nové zkušenosti, dovednosti. A až zase dojdeme k dalším dveřím, budou z nás jistě jiné bytosti, než které stály přede dveřmi předchozími.

Nový začátek... *Denisa Třísková*

Za dveřmi na mě čeká nový začátek. Samé nové věci, noví lidé, nové prostředí. Mám z toho strach? Samozřejmě, že mám. Především z té dálky. Od malička jsem věděla, co chci, ale nikdy mě nenapadlo přemýšlet nad tou dálkou, kterou musím kvůli svým snům překonat. Pro moji rodinu to také určitě nebude snadné. Vždy mě podporovali a myslím si, že jim není úplně jedno, že se octnu tak daleko od domova. Své sny si chci splnit, a proto všechny překážky přeskočím, obejdu nebo podlezu. Co by byl život bez splněných snů? Stále dokola jen ten samý stereotyp. Bohužel jsem příliš velký optimista. Některé překážky nezvládnou sama. Budu si muset říct o pomoc. Určitě na své cestě potkám i zlé lidi. Ale ti moji za mnou budou vždy stát a neopustí mě. Nejenom rodina, ale i přátelé, které si v průběhu života najdu. Praví přátelé, ti nepadají na zavolání z nebe. Věřím, že s pomocí všech okolo sebe zvládnou bojovat i se sebevětší překážkou.

Náš poslední školní rok ve fotografii

Slunný Žďár

(zpívej na melodii písně Ruty šuty Arizona...)

Šinu si to takhle slunným Žďárem,
a vtom slyším výkřik vzdálený.
Šel jsem podél klasu
a bez ztráty času,
vidím tam jen kempík malebný.

Kešky, chatky, Salvátorka studna,
kešky, chatky, Salvátorka má.
Šel jsem podél klasu,
a bez ztráty času,
byl to pouze Novák zmatený.

T. Kodrik, D. Loupušanský, T. Bubela

Okouni z Ostružna

Na výletě hry se hrají,
jídlo s sebou všichni mají.

Koupeme se v rybníce,
stydíme se velice.
Posloucháme písničky,
píšeme i básničky.

Na oběd se těšíme,
že se hodně najíme.
Večer jdeme brzo spát,
bychom mohli ráno vstát.

Různé hry tu hrajeme,
všichni se moc smějeme.
V kolotoči závratně se točíme,
zážitky si tvoříme.

U ohně si zapíváme,
marshmallowny opékáme.
Na horory kookáme,
pak se strašně lekáme.

V pátek ráno odjíždíme,
k rodičům se už těšíme.

*L. Knoblochová, K. Kučerová,
M. Šemberová, K. Orlická*

Pravda

Tu jsem seděl,
tu jsem spal,
na školu se vykašlal.
Kdo tu po mně bude ležet,
bude taky houby vědět.

*M. Nechanský, J. Plocek,
T. Novák, L. Semecký*

Výletová

Ve škole jsme pořád byli,
málem jsme se unudili.
Výlet jsme si zasloužili,
protože jsme nezlobili.
Vaříme si tady sami,
možná proto pojdem hladý.
Večer velký oheň máme,
konečně si zapíváme.
Hrát bude i kytara,
bude tady zábava.
Ve čtvrtek si zabalíme,
v pátek ahoj, odjíždíme.

*K. Špytková, S. Ružanská,
L. Hercíková, K. Oudrnická*

Můry – Túry z Ostružna

Přijeli jsme do Ostružna,
slunce krásně svítilo.
Chatky byly celkem hezké,
moc se nám tu líbilo.

Nic jsme tady nedělali,
hodně jsme si povídali.
Prší jsme si zahráli,
pár svršků jsme sundali,
také jsme se koupali.

Zažili jsme zábavu,
nikdo nepad na hlavu.
V Ostružně je velmi krásně,
proto o něm skládám básně!

*D. Třísková, N. Kačurová,
E. Štěpánová, K. Špytková*

Hurur

Vymyslet horor dokáže každý, naházet tam dramatické projevy, neznámé výrazy a taky tmou. Ale kdo dokáže vytvořit to, co se odehrává ještě před hororem? My to dokážeme a tady to je:

Je 7:30, po zvonění následuje velký test ze zeměpisu, všichni mají naději, jelikož je pan Orel (učitel zeměpisu) nemocen, a místo něj bude suplovat pan učitel Krtek. Pan učitel Krtek je starší pán nižší postavy, malými kulatými brýličkami a lesknoucí se pleškou, který je rád, když najde dveře do učebny. Všichni této naději využili a přeměnili ji na promyšlený plán. Nejjednodušší to mají poslední lavice, ty jsou mimo zorné pole pana učitele Krtka a ty první tři lavice také nezaostávají. Možnosti mají různé. Od napsané látky na lavici přes dohledávání na telefonu až k těm obtížnějším, jako například takzvaný Cicinův plán (pojmenovaný podle Ciciny), což je psaní si látky na ruce. Takže jak vidíte, je z čeho si vybírat.

Je 7:50. Vše je připraveno. Všichni čekají na učitele. Nikdo nemá strach. Co by se k čertu mohlo zkazit. Je 7:54. Pan učitel Krtek stále nikde. Jsou slyšet jen přibližující se kroky. Kroky jsou už tak blízko, že dotyčná osoba musí stát za dveřmi. Zničehonic kroky utichly. Osoba se zastavila. Následně bylo slyšet hluboké: „V pořádku, kolego, já si to převezmu.“ Byl to pan Orel a nám bylo jasné, že to neskončí dobře. Všichni jsme byli v pytlí. Horor začíná.

D. Lopusňanský, T. Kodrik, T. Bubela

Žena v modrém

Malá Emily žila v Kanadě se svým mladším bratrem Williamem a se svými rodiči. Emily měla odmala problém se spaním. Od tří let se o půlnoci budila s tím, že jí někdo sedí u postele. Rodiče vzlykající Emily každou noc utěšovali, ale nikdo jí nikdy nevěřil. Proto ji rodiče po čase poslali do psychiatrické léčebny. Ale ani tam jí nedokázali pomoci. Začala tedy lhát, že ženu v modrém nevidí. Za půl roku Emily propustili. Emily ženu viděla dál, ale nikomu o tom neřekla. Jednou v noci za ní přišel William a tvrdil, že mu u postele někdo sedí. Emily mu radila, ať před nikým nic neříká. Oba ženu začali vídat mnohem častěji. Nejčastěji v kuchyni při snídani a večeři. Rodiče časem vycítili, že se něco děje. Tušili, že jde o tu ženu u postele. Nebyli však k dětem upřímní. Ženu velice dobře znali. Před padesáti lety v tomhle domě zabili ženu a její děti, dceru se synem. Žena přísahala, že se pomstí a svoje děti si vezme zpět. Rodiče nechali dům posvětit, ale nepomohlo to. Zkoušeli snad všechno. Když rodiče viděli, že se nejde zbavit ženy, museli se zbavit dcery, aby alespoň na chvíli byla v bezpečí. Ale nepomohlo to a teď jí viděl i William. Rodiče zkusili všechno znovu, ale nic nepomohlo. Jednoho večera byla v jejich městě největší bouřka za posledních sto let. Celá rodina znovu večeřela v kuchyni, když na dům spadl strom. Když přijela policie, našli v kuchyni oba rodiče mrtvé a děti nikdy nikdo nenašel. Byly prohlášené za nezvěstné. Zvláštní bylo to, že v okolí nezůstaly vůbec žádné stromy.

K. Kučerová, L. Knoblochová, M. Šemberová, K. Orlická

Noční můra

Byl večer. Naši byli na dovolené, kterou jsem jim dala k výročí svatby. Normálně bych se nebála, protože by tu se mnou byl náš Ňafík, ale je na veterině kvůli zlomené pauce. „Zítra ho máš vyzvednout,“ připomněla jsem si nahlas a poslouchala, jak se můj hlas děsivě rozléhá v setmělém domě. Sešla jsem schody a cvakla vypínačem v kuchyni, ale světlo se nerozsvítilo. „Sakra!“ zaklela jsem a s povzdechnutím jsem prošla tmavou kuchyní přímo k lednici. Prudkým pohybem jsem jí otevřela, ale světlo se nerozsvítilo. Pak mi to došlo. Ta lednice bzučela! „Ne, ne, ne, ne!“ začala jsem panikařit. „Kámo, klid,“ uklidňovala jsem se. Pak jsem se podívala na stůl, kam jsem si předtím položila telefon. Teď tam byla jen hromádka šrotu. Přišlo mi, že nahoře v druhém patře někdo chodí. Pomalu a váhavě jsem se vydala do druhého patra, v ruce jsem třímala pánvičku. Lekla jsem se zavrzání našich schodů. Najednou jako by kroky utichly. Zůstala jsem stát a vnímala všechny zvuky a pohyby. Uslyšela jsem kroky v kuchyni. Můj mobil opět ležel na stole. Rozběhla jsem se k němu. Pocestě jsem o něco zakopla. Uchopila jsem telefon a chtěla ho zapnout. Nešlo to. Najednou mě někdo chytil pod krkem. Snažila jsem se vykrotit, ale bylo to nemožné. Rozmáchla jsem se pánvičkou a útočnicka udeřila. Pánvička mi vypadla z ruky. K mé směle tam byli útočníci dva. Druhý popadl mou pánvičku a chystal se mě udeřit. „Pomóc!“ V tu chvíli jsem se vzbudila a zjistila, že vše byla jen noční můra. Najednou jsem zaslechla zvuky dole v kuchyni. Zachvátila mě panika. Opatrně jsem sešla ze schodů a nakoukla do kuchyně. S potěšením jsem zjistila, že se rodiče vrátili z dovolené.

D. Třísková, K. Špytková, E. Štěpánová, N. Kačurová

Náš poslední školní výlet - Ostružno

Fotovzpomínky

Hele, beruška.

To je slunéčko
sedmitečné, Honzo!

Dobrý den, neviděla jste
tu pokémony?

Tady
bydlím já!

Ranní
meditace.

Jdeme si
zaházet?

Ted' nemůžu, musím
vyhrát tenhle závod.

Ted' jsem
na řadě já!

Neříkala ta paní rovně
a pak doprava?

Tak támhle
byl ten bohr.

Hele hoši, on nám
utekl.

FINIS CORONAT OPUS

Na vydání tohoto čísla se podíleli: Mgr. Ingrid Mendlíková, žáci 9. třídy: především Klára Oudrnická, Kateřina Špytková, Denisa Trísková * dále: Nicole Kačurová, Eva Štěpánová * výběr fotografií: Lucie Hercíková, Simona Ružanská * fotovzpomínky: Daniel Lopusánský, Tomáš Kodrik. * Obrázky: žáci ZŠ. Foto: I. Mendlíková, J. Konývková, redakce.

Cena 20,- Kč

